

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΠΛΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΥΠΟ

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗ

Ν Εδρώλη και επίσημον στατιστικήν, γεννᾶται ἐν διπλοῦν τέρας καθ' ἑβδομάδα πάντα δὲ σχεδὸν ἀποθνήσκοναι μικρὸν μετὰ τὴν γέννησίν των χρόνον· λέγομεν δὲ σχεδόν, διότι μόνον 12 ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἐπέζησαν κατὰ τὸ

χρονίως.

Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἰσι περιώνυμα.

Ἡ πρώτη γνωστὴ παρατήρησις εἶνε ἡ τοῦ Aubervillier, οὗ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο μικρὰ κωμόπολις ἐγεννήθησαν τῷ 1429 δύο ξιφοπαγῆ παιδία ἠνωμένα διὰ μερίδος τινὸς τοῦ στήθους καὶ ζήσαντα ἑβδομάδας τινὰς μόνον.

Κατὰ τὸ 1689 ὁ Koenig περιέγραψε τέρας ἀποτελούμενον ἐκ 2 κορασίδων : τῆς Αἰκατερίνης καὶ τῆς Ἐλισάβετ.

Ἐτερον δὲ παρατηρήθη ὑπὸ τοῦ Beurier κατὰ τὸ 1743.

Ἐν ἄλλο ὑπὸ τοῦ Faugette κατὰ τὸ 1802.

Τῷ 1827 ὁ Berry ἐσημείωσε τὴν θην περιπτωσιν δύο κορασίδων γεννηθειῶν εἰς τὰς Βρετανικὰς Ἰνδίας.

Ἐβδόμη δὲ τις περιπτώσις ἀνάλογος τῇ προσηθείᾳ περιγράφει ὑπὸ τοῦ Hasbasch καὶ φθάνομεν εἰς τὰς Σιαμίους ἀδελφάς, τὰς παγκοσμίως γνωστάς.

Ἄλλαι περιπτώσεις ἐσημειώθησαν ὑπὸ τῶν Bahen Dunzenhanen τοῦ Buguion τῷ 1839 καὶ τοῦ Prevost τῷ 1840, οὗσις κατέστησε γνωστάς τὰς Μαριάναν-Ροζαλίαν.

Πρὸ ἐτῶν εἶχε κινήσει τὴν περιέργειαν τοῦ παρισιοῦ κοινῶ ἡ Rosa-Josepha. Ἡ ἱστορία τῶν δύο αὐτῶν ἀδελφῶν εἶνε ὁρμαντικὴ. Κατόπιν ἐρωτικῶν περιπετειῶν ἡ Rosa ἔτεκεν ἀρρεν καὶ ἡ δυστυχὴς Josepha ἦτον ἠραγκασμένη νὰ ἔποισῃ ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ὁ δὲ νέος, οὗσις ἤρατο ἐμμανῶς τῆς μητρὸς τοῦ τέκνου του ἐζήτησε

ταύτην εἰς γάμον· ὁ νόμος ὁμοῦ ἀπαγορεύει τὴν διγαμίαν !!

Πρὸ δεκαετίας τέλος αἱ Radica καὶ Diodica ἀνεφάνησαν, περίπτωσις, ἣν οἱ σοφώτατοι τῶν ἱατρῶν δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐξηγήσωσι κατηγορηματικῶς.

Πρὸ πολλοῦ ἐζήτησαν ν' ἀποχωρήσωσι τὰ τέρατα ταῦτα, ἡ δὲ πρώτη ἐγχείρησις ἀνέρχεται εἰς τὸν 17ον αἰῶνα, ὅτε ὁ Koenig ἀπεχώρισε τὴν Αἰκατερίνην τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε πληροῦσαι, τὰ δὲ δύο ταῦτα κοράσια ἐπέζησαν, καὶ αἱ εἰκόνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μᾶς διατήρησαν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν.

Ἡ δευτέρα ἐγχείρησις ἐγένετο τῷ 1866 ὑπὸ τοῦ Bahen ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ θυγατέρων Μαρίας-Ἀδέλας· ἡ μὲν Μαρία ἀπέθανε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τῆς δὲ Ἀδέλας τὴν ἐπαύριον ἐδέησε νὰ ταμῆ ἡ ἥπαικὴ γέφυρα, ἀνάλογος τῇ παρατηρηθείσῃ παρὰ τοῖς ἐκ Σιάμ ἀδελφοῖς Chauq, ὅτε ἐγένετο ἡ αὐτοψία αὐτῶν.

Τῷ 1900 ὁ Prevost παρονόησε τῇ Ἱατρικῇ Ἀκαδημίᾳ ἐπόμνημα διπλοῦ τέρατος Μαρίας-Ροζαλίνας, ἃς ἀπεχώρισεν ἐν Βραζιλίᾳ.

Τῷ 1901 τέλος ὁ σοφὸς ἡμῶν διδάσκαλος καὶ φίλος κ. E. Doyen ἀπεχώρισεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου τὴν Diodica τῆς Radica· ἡ δὲ ἐδγενῶς ὁ ἔξοχος Γάλλος χειρουργὸς μοι ἐπέτρυνε νὰ παραστῶ εἰς τὴν ἐγχείρησιν, τὰς φάσεις τῆς ὁποίας μεταδίδω σημερινὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς φιλῆς ἐφημερίδος σας.

Ἐὰ κοράσια ταῦτα ἡλικίας ἕως 8 ἐτῶν εἰσὶν ἰσχνότατα. Ἡ Diodica εἶνε οὕτως ελαφρὰ σαρκῶς· ἀμφότεροι δὲ εἰσι προσβεβλημένοι ὑπὸ πνευμονικῆς φυματώσεως. Ἡ Radica κειμένη δεξιόθεν τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἔχει τὴν κορυφὴν μόνον τοῦ ἀριστεροῦ πνεύμονος διητημένην ἐκ φυματώσεως, ἀλλὰ τῆς Diodica ὄχι μόνον ἀμφότεροι οἱ πνεύμονες εἶνε ἐντελῶς κατελειμμένοι ὑπὸ τοῦ νοσοποιοῦ προιόντος, ἀλλὰ καὶ τὸ περιτόναιον εἶναι ἐπίσης προσβεβλημένον· ἦτο λοιπὸν προφανές, ὅτι ὁ θάνατος τῶν δύο ἀδελφῶν ἦτο βέβαιος. Ἦδη ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐγχείρησιν.

Ἡ ἐνοῦσα τὰς δύο ἀδελφὰς σαρκώδης γέφυρα εἶχε 12 ἐκατοστόμेत्रα ὕψους ἐπὶ 5 μήκους καὶ 4 πάχους· ἡ γέφυρα αὐτὴ ἐδριόματό ἐπὶ τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρι τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ στέρνου, περικυκλοῦται δὲ ὑπὸ τοῦ δέρματος, ὅπερ ἐνοῦται ἐξακολοθητικῶς μετὰ τῶν δύο τεράτων.

Μετά της ψυχραιμίας, ην οὐδείς ἀμφισβητεῖ τῷ κ. Doyen ἔτιμιν οὗτος τὸ δέρμα τῆς ἐμπροσθίας ὀφθαλμοῦ τῆς σαρκοῦδος γεφύρας ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἑτέρου ἀναχωρῶν δὲ ἀκολούθως ἀπὸ τοῦ δμφαλοῦ, ὅστις ἐνιαῖος ἀνοίγει τὸν ὁριζῶδη ἀγωγὸν τὸν ἰδρῶντα συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν δύο περιτοναίων ὁ ἐνιαῖος νέος δμφαλὸς ἐνδείκνυσιν, ὅτι εἰς μόνος πλακοῦς ὑπάρχει καὶ εἰς μόνος δμφάλιος λόφος δι' ἀμφοτέρωτα τὰ παιδιά. Μεγάλῃ ταυτῆ παρουνιζέται ἐσχηματισμένη ὑπὸ τῶν δμφαλικῶν φλεβῶν, αἷτινες φέρουσιν ἀπὸ τοῦ δμφαλοῦ εἰς τὰ δύο ἦπατα. Ἡ ταυτῆ ἀνηφοῦται τῇ βοήθειᾳ ἀμβλείας ἐγκυρίδος. Εἰς τῶν βοηθῶν ζῖπτει δύο ἐντεροκλωσιᾶς, πῆριξ τῆς ταυτῆς ταυτῆς, ἧτις ἀκολούθως τέμνεται μεταξὺ τῶν δύο ἐπιδερμάτιων.

Ἀμέσως κἀνωθι καὶ πρὸς τὰ ὀπισθεν ἐδρῖσκειται ἡ ἥπατικὴ γέφυρα: τὰ δύο ἦπατα εἰσι συγχωνευμένα, γλωσσίδιον δὲ τοῦ ἰστού τοῦ ἥπατος 8 ἑκατοστομέτρων ὕψους ἐπὶ δύο πλάτους ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἥπατος τῆν Radica μέχρι τοῦ τῆς Diadica. Μετ' ἄκρας προφυλάξεως τὸ ἰστώδες τοῦτο ἥπατικὸν γλωσσίδιον δένεται καὶ διακεῖται.

Ἀνωθεν τῆς ἐνοῦσης τὰ δύο ἦπατα γλωσσίδος ἐδρῖσκειται χόνδρος δύο ἑκατοστομ. ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω μέρους τοῦ στέρνου μέχρι τοῦ αὐτοῦ σημείου τοῦ στέρνου τῆς ἑτέρας. Πολυάριθμα ἀγγεῖα καὶ τέλος τὸ δέρμα τῆς ὀπισθίας χώρας τῆς σαρκοῦδος γεφύρας διακεῖται διὰ φαλλίδος.

Τὰ παιδιά ἀποχωρίζονται καὶ τοποθετοῦνται ἐπὶ δύο τραπέζων.

Ἡ ἐγχείρησις διήρκεσεν 12 λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ δὲ ὑποκείμενα μόλις ἀπέβαλον δύο κοχλιάρια αἵματος.

Ὁ κ. Doyen ἐπελήφθη κατόπιν τῆς συγκολλησεως τῶν εἰς τὴν κοιλίαν τῶν παιδίων γενομένων ὀπῶν, ἐν βαθῷ ἐπίπεδον συγκολλησεως γενομένων διὰ μεταξωκλωστῆς συνενοῖ τοὺς μιλακοῦς καὶ ὑποδερμίου ἰστούς, ἕτερον δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἐπίπεδον προσκολλησεως προσπελάζει τὰ δύο χεῖλη τοῦ δέρματος.

Ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει συχνὰ αἱ πληγαὶ τοῦ κοιλιακοῦ τοιχώματος ν' ἀποτελῶσιν ἐμπόδιον, πρὸς τελικὴν θεραπείαν, ὁ κ. Doyen ἔθεσεν εἰς τὸ ἀνωτέρω μέρος τῆς πληγῆς ἐπίδεσμον ἐτεροποιημένον ἐν εἴδει σφριγγος, προωρισμένον νὰ φέρῃ πρὸς τὰ ἔξω τὰ ἔγγρα, ἅτινα ἠδύνατο νὰ διαλυθῶσιν ἐκ τῆς περιτονεϊακῆς ἐπιφανείας.

Οἱ διάφοροι χρόνοι τῆς ἐγχειρήσεως ἐλήφθησαν ὑπὸ κινηματογράφου· οὕτως οἱ ἰατροὶ τῶν μελλόντων αἰώνων θὰ ὦσιν εὐτυχεῖς μανθάνοντες, πῶς ἀπεχωρίζοντο οἱ ξιφώπηγες κατὰ τὸν νῦν αἰῶνα».

Τελευτώντες, δύο λέξεις ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς παραγωγῆς τῶν τεράτων.

Ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς τοιαύτης διαστρα-

φῆς τῆς ἀναπτύξεως δύο ὑπάρξεων εἶναι δυσεξήγητος. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ἐν ταῦθα, διὰ τὴν γυνὴν ἐξεπλάγη ὑπὸ παρομοίον τεράτος, τοῦ φαινομένου ὄντος σπαρίου.

Τὸ γοιμοποιηθὲν ὄν ἀναπτύσσεται, καὶ γυκοῦται δὲ οἱ κίτρινοι αἰτῶν κρόκοι μεταμορφοῦνται εἰς μικροὺς ἀπομεμονωμένους κρόκους, οἷτινες τάχιστα θὰ καταστῶσι κῦτταρα, ἐμβρυοκῦτταρα, ἐξ ὧν θὰ παραχθῶσι πάντες οἱ ἰστοί, πάντα τὰ ὄργανα τοῦ ἐμβρύου. Τὰ κῦτταρα ταῦτα πολλαπλασιάζονται, γοιμοποιοῦνται ὑπὸ δυνάμεως τόσον θαυμασίως ὅσον καὶ μυστηριώδους, εἰς τρόπον ὅστε νὰ σχηματίσωσι τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ἀνθρώπινον σῶμα διάφορα ὄργανα.

Ἐν μόνον ὄν ὑπάρχει παρὰ τῇ γυναικὶ κατ' ἀνωμαλίαν ὁμοῦ δύο ἢ πλείονα θὰ δύνανται νὰ γοιμοποιηθῶσι ταυτοχρόνως: τὰ σπέρματα ἀναπτύσσονται παραλλήλως: ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι δύνανται νὰ παραχθῶσι δύο ἢ πλείονα δίδυμα ἐντελῶς ἀλλήλων διακεκριμένα.

Αἱ τερατολογικαὶ λοιπὸν αὐταὶ περιπτώσεις, αἷτινες συντελοῦσιν εἰς τὴν γέννησιν τῶν ξιφοπήγων δέον νὰ ἐξηγηθῶσιν ὡς ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δύο γόνων, συγχωνεύσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τελείας, ἐξ ἧς προέρχεται καὶ ἡ σύμφυσις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτεταμένη δύο ἐμβρύων.

Ἡ δὲ συγχώνεσις αὕτη δύναται νὰ ἦ πληρεστέρα, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἐν τῶν ἐμβρύων ἀναπτύσσεται τελείως, ἐνῶ τὸ ἕτερον εἰσδύει κατὰ τὸ μέγα μέρος ἐν τῷ πρώτῳ.

Ὁ Ambroise Parre ἀναφέρει ἑκτακτικὸν περιπτώσιν ἀνδρός, ζῶντος ἐν Valence, τῷ 1530 καὶ ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ὀποίου ἐβλεπε νὰ ἐξέρχεται ὁ κορμὸς καὶ αἱ κνήμαι τοῦ ζῶντος ἀδελφοῦ του.

Ἡ τοῦ ἐνὸς σπέρματος ἐν τῷ ἑτέρῳ εἰσδύσεως δύναται νὰ ἦ δλοκληροτική.

Ὁ Velreau ἀναφέρει τὴν περιπτώσιν ἀνδρός τινος φέροντος ὄγκον καὶ μετὰ τὴν ἐγχείρησιν παρετήρησεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παιδός, οὕτως ἢ ἀνάπτυξις εἶχεν ἀναχαιτισθῆ.

Ἐκσπῶσιν ἐνίοτε καὶ παρ' αὐταῖς ταῖς παρθένοις δερματοειδεῖς κύσται τῆς φουθήκης, αἷτινες ἐγκλείουσι τρίχας, ὀδόντας, μικρὰ ὀστᾶ προερχόμενα ἐξ ἐγκεκλεισμένου σπέρματος, οὕτως τινὰ μόνον τῶν κυττάρων ἀναπτυχθέντα, παρήγαγον τὰ προϊόντα ταῦτα.

Ο ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

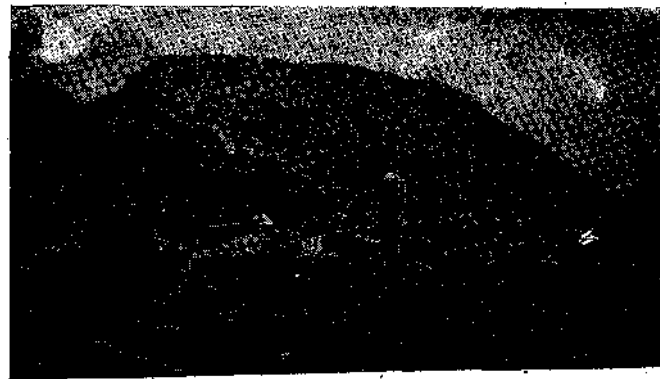
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἐκ Μοῦδρου τῇ 5ῃ Μαρτίου 1913

Φίλτατε!

Δὲν σᾶς ἔγραφα ἀφ' οἴου ἦλθον ἐνταῦθα, καθότι οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐπαύσαμεν τῆς περιπολίας, ναυμαχίας κ τ λ.— Διὰ τοῦτο τώρα σοὶ χαράττω τὰς δλίγας μου γραμμὰς ἐκ τοῦ τόπου τῶν ἐνδόξων ναυμαχιῶν, καὶ σοὶ πέμπω

ΧΙΟΣ.— Ἡ Νέα Μονή. Ἡ ἀρχαιότερα τῆς Ἀνατολῆς

εἰκόνας τινὰς τῶν καταληφθέντων μερῶν. Ἡ μὲν μία εἶναι εἰκὼν τῆς νήσου Ἁγίου Ἐδοστράτιος, κειμένης πλησίον τῆς Δήμνου, ἡ δὲ ἕτερα εἰκὼν παριστᾷ τὴν ἔξοδον τοῦ Μοιράρχου Γκίνη μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του πρὸς κατάληψιν τῆς νήσου Θάσου.

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὴν δευτέραν ναυμαχίαν, τὴν συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὴν 5ην Ἰανουαρίου παρελθόντος ἔτους, σοὶ παρέχω τὰς ἐξῆς λεπτομερείας περὶ τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας, ἧτις δέον νὰ θεωρηταί ὡς γεγονός κοσμοϊστορικῆς μᾶλλον ἀξίας διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος.— Καθότι ἐκ τῆς ναυμαχίας ταύτης καὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτῆς προσεδόκα ἡ Τουρκία τὸν μετριασμόν τῶν δρων τῶν συμμάχων καὶ ἰδίᾳ τὸ ζήτημα τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Αὕτη δὲ ἔλυσεν οὐ μόνον τὸ τῶν νήσων, ἀλλ' ἐτίσχε καὶ τοὺς συμμάχους καὶ δὴ τοὺς Βουλγάρους νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν πόλεμον καὶ ν' ἀναλάβωσι νέον θάρρος.

Διὰ τοῦτο, μετὰ τὴν πρώτην ναυμαχίαν τῆς 6ης Δεκεμβρίου, ἡμέραν Σαββάτου, καὶ πρώτας

ἀκτινοβολούσης ἐκ τοῦ περιλάμπρου ἡλίου τοῦ χειμῶνος, μετὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ναυμαχίαν καὶ τὴν τελείαν καταισχύρην καὶ κατατρόπωσιν τῆς Ἀρμάδας, ἐνομίζομεν, ὅτι ὁ ἐχθρὸς θὰ ἐκάθητο ἐπ' ἀρκετὸν εἰς τὸν Ναγαρά ἡνυχος καὶ ἐντροφῶν εἰς τὸ ὄραϊον τῆς παραδόσεως του πύλαρι. Τὰ πάντα δὲ συντίεινον εἰς τὸ νὰ νομίζομεν διὰ παντός οὐβροθεῖσαν τὴν ὑπαρξιν τῆς περιφήμον τουρκικῆς Flottias. Ἄλλ' οἱ νεότουρκοι, ὁ λαὸς καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ Ἰσλάμ ἐν Κ)πόλει, νομίζοντες, ὅτι αἱ ζημίαι τοῦ τουρκικοῦ στόλου ἦσαν μικραὶ καὶ ἀτήμαντοι, ὅτι ἐπ' αὐτῆς κρέμανται ὄλαι αἱ ἐλπίδες τοῦ δόλιου Ἰσλαμισμοῦ, καὶ ὅτι ἐκ φόβου μᾶλλον καὶ δειλίας ἀποφένουσι τὰ τέκνα τῆς Ἄρας ν' ἀντιμετωπίσωσι τὰ τέκνα τοῦ Ἰσαὰκ καὶ Ἰάφεθ, τόσον πολὺ εἶχον ἐξεργεθῆ ἐν Κ)πόλει, ὥστε κατὰ θετικὰς καὶ βεβαίας ἡμῶν πληροφορίας ἰδιωτῶν εὐυπόληπτων, ὄλοι οἱ πολλοὶ ἐστράφησαν κατὰ τοῦ ναυτικοῦ τῶν τόσον, ὥστε οὐδεὶς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐτόλμα δημοσίᾳ νὰ περιπα-

τήσῃ. — Ἐσφορίζοντο δὲ οἱ ναῦται καὶ ἀξιωματικοὶ παρὰ τῶν πολιτῶν, καὶ ἐκτυπῶντο ἐνίοτε μὲ φλοιοὺς λεμονίων. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐξέργεσις πάντων ἐν τῇ πόλει, ὥστε οἱ δυστυχεῖς ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ πληρώματα τοῦ στόλου ἀπεφάσισαν ν' ἀντιμετωπίσωσι δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὸν Ἑλληνικὸν στόλον. Ἐἶχε δὲ διαδοθῆ εἰς αὐτούς, ὅτι ὁ Μπαρμπά Γιώργος, ὁ Ἀβέρωφ, μὲ τὸν φοβερὸν ναυαρχὸν του Κουντουριώτην, εἶχον ἐπάγει πρὸς καταδίωξιν τοῦ Χαμηδιέ .. — Ἀφ' ἐσπέρας δὲ τὸ κατα-

ΧΙΟΣ.— Ἡ ἄποψις τῆς πόλεως καὶ τὸ ὄρος Αἰτὸς ἐνθα ἔγένοντο αἱ συμπλοκαί.

δρομικόν Μετζητιέ με τινα αντιτορπιλικὰ ἐξερχόμενα τοῦ στενοῦ, ἔκαμνον κατοπιτεύσεις καὶ ἀναγνωρίσεις.

Πρὸ πολλῶν δὲ ἡμερῶν εἰσέρχοντο καὶ ἐξέρχοντο ὅλα τὰ σκάφη τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως λάβωσι θάρρος τὰ πληρώματά των. Οὕτω κατὰ τὴν νύκτα τῆς 5 Ἰανουαρίου, ραδιοτηλεγράφημα τοῦ Λέοντος καὶ τῆς Ἀσιπιδος εἰδοποιεῖ τὸν κ. Κουντουριώτην, ὅτι ἡ τὴν νύκτα ἐκείνην ἢ κατὰ τὴν πρωτὰν ἀφεντικῶς ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ὁ τουρκικὸς στόλος πρὸς σύναψιν ναυμαχίας ἀποφαστικῆς πλέον, καθότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσωσιν ἡσυχῶς τὰ πληρώματα τοῦ τουρκικοῦ στόλου ἐν Κ)πόλει. Ἡμεῖς ἐχομεν τὰ πάντα ἐτοιμα ἀπὸ τῆς νυκτός. Τὴν δὲ πρωτὰν κατὰ τὰς 6 π.μ. ἐδόθη τὸ σὺνθημα νὰ ὄμεν ἐτοιμοὶ πρὸς ἀπαρσιν. Κατὰ δὲ τὰς 8 π. μ., ὀλίγον τι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πολεμικῶν μας ἐκ Μοῦδρου, ὁ Ναύαρχος ἐσήμανε τὸ «ἐστὶ ἐτοιμοὶ πρὸς ναυμαχίαν». Ὁ ἐχθρικός στόλος ἐξαπατηθεὶς ἀπὸ τὰς ψευδεῖς διαδόσεις περὶ μεταβάσεως τοῦ Ἀβέρωφ εἰς Βηρυτὸν πρὸς κατάδιωξιν τοῦ ἀλήτου Χαμηδιέ, ἤρχειτο ὀλοταχῶς ἐκ τῶν Δαρδανελλίων πρὸς τὴν Ἀἴμνον, μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι πέντε ἐχθρικά σκάφη πελώρια, ἠθελον ἀντιμετωπίσῃ τρία μικρὰ καὶ πεπαιτωμένα ἑλληνικά, ἦτοι Σπέτσας, Ὑδραν καὶ Ψαρά.

Ἀλλὰ φεῦ! ἠπατήθη ὁ ταλαίπωρος Χαμηδιέ εἰς τὰς σκέψεις του. Καὶ ἐνῶ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὑψώσῃ ἐπὶ τοῦ Βαρβαρόσα πελωρίαν τουρκικὴν σημαίαν, ὅς ἐν μέγα τραπέζομάνδηλον, μόλις ἠτέρισεν εἰς τὸ ἀκρωτήριο τῆς Βιζήνης καὶ τοῦ Χάρου, παρὰ τὴν Ἀἴμνον, τὸν φοβερόν καὶ πυρρίπνοα ἑλληνικὸν Δράκοντα Ἀβέρωφ, μετὰ τὸν λέοντα Κουντουριώτην, ἐταράχθη, ἐσταμάτησεν ὀλίγον ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον, διότι ὄφειλε νὰ δόσῃ ναυμχίαν πρὶν ἢ τραπῆ εἰς φυγὴν, μετὰ τὰς πρώτας ἐπιτυχεῖς βολὰς τῶν θωρηκτικῶν μας. — Τὰ πληρώματα πλήρη θάρρους καὶ ἀνδρείας ὑπερέχον καὶ πρωτοφανοῦς, εἶχον λάβει μέγαν ἁγιασμόν, διότι τὴν πρωτὰν ἐπὶ τοῦ θωρηκτικοῦ Σπέτσας καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀβέρωφ, οἱ ἱερεῖς τοῦ στόλου εἶχον ψάλλῃ τὸν ἁγιασμόν τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων, εἶχον ραντίσῃ τὰ πλοῖα καὶ τὸ πλήρωμα ὅλον, καὶ διὰ θερμῶν λόγων προέτρεπον πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μετ' ὅλης τῆς πεποιθήσεως περὶ τῆς τελείας νίκης των. Ὁ Ναύαρχος Κουντουριώτης ἐπὶ τοῦ Ἀβέρωφ μετὰ τὸν τίμον αἰαυρόν εἰς τὸ στήθος, καὶ ὁ Μοίραρχος Γκίνης μετὰ τὴν ἐλπίδα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἴσταντο ἀτάραχοι ἐπὶ τῶν γεφυρῶν τῶν πλοίων των.

Τὸ σῆμα ἐδόθη περὶ τὴν 11 π.μ. τῆς ἄρξεως τοῦ πυρός. Εἰς τὴν ἀναφορὰν δὲ ὁ Ναύαρχος ἔλεγε πρὸς τὰ πληρώματα τοῦ στόλου, «δρμήσωμεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὡς λέοντες». — Τὸ πρῶτον πυροβόλον ἤχεῖ ἐκ τοῦ αἰομίου του

ἀπὸ τῆς ἐχθρικής ναυαρχίδος. Ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον τοῦτο πυροβόλον ὅπλον ἀπαντᾷ δι' ὁμοβροντίας ὁ φοβερός Ἀβέρωφ.

Τοῦτον μιμοῦνται τὰ τρία λοιπὰ θωρηκτικὰ Σπέτσας, Ὑδρα, Ψαρά, βάλλοντα ἀκαταπαύτως διὰ τῶν βαρέων αὐτῶν τηλεβόλων. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν παλαίει μετὰ λύσεως ὁ ἐχθρικός στόλος, ἐξακοντίζει φλόγας, πῦρ καὶ ββίδας κατὰ τοῦ ἡμετέρου τοιούτου, πλὴν εἰς μάτην καὶ ἀστόχως ρίπτει τὸ ἀπειρον πλῆθος τῶν σφαιρῶν του.

Τουραντίον δὲ συμβαίνει μετὰ τὰ ἡμέτερα σκάφη τῶν ὀπρίων τὰ πληρώματα ἐν ζητωκραυγαῖς καὶ φρενίτιδι ρίπτονται σφαίρας ἡρόμα καὶ ἐστόχως κατὰ τοῦ Βαρβαρόσα, Τοργουτι, Μετζητιέ, Μεσουδιέ, Ἀσὰρ Τεφῆν.

Τὰ πελώρια ταῦτα φρούρια πανταχόθεν βαλλόμενα διαρκῶς δι' ἐδοτόχων βολῶν κλίνουσι πρῶσαν, ἀοχίζουσι τὰ ὑποχωροῦσι, καὶ πρὸς σιγὴν τὸ Μεσουδιέ τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγὴν. Τὸ καταδρομικὸν Μετζητιέ φροντίζει νὰ κλύπηται ἐπὶ τῶν δύο μεγάλων θωρηκτικῶν Βαρβαρόσα καὶ Τοργουτι, ρίπτει βολὰς τινὰς μετὰ δειλίας, καὶ ὀπίσταν εἶδε τὰ δύο μεγάλα θωρηκτικὰ νὰ κάμπτωνται πρὸς ὑποχώρησιν, σπεύδει τὸ πρῶτον περίτρομον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ Δαρδανελλία. Τὰ λοιπὰ τρία τουρκικὰ θωρηκτικὰ μεγάλα τρελλαινόνται ἀπὸ τὰς βόμβας τοῦ Ἀβέρωφ. Αἰσθάνονται τὴν καταστροφὴν ἐντός των. Τὰ δὲ πληρώματά των θερίζονται σὰν στάχυς ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν ἑλλήνων, θεάται ὁ Βαρβαρόσας καίμενος, ὁ ἰστός του πίπτει μετὰ τὴν πελωρίαν σημαίαν τοῦ ναύαρχου Χαμηδιέ. Ὁ Κουντουριώτης καταλαμβάνεται ἐπὶ ἐνθουσιασμοῦ ἀγρίου, τρέχει ὅπως ἀνακόψῃ τὴν ὑποχώρησιν τῶν δίκην αἰγῶν ἀγρίων εἰς φυγὴν τρεπομένων τουρκικῶν σκαφῶν. Ἀδιακόπως πλήττει κατὰκαρδὰ τὰ ἐχθρικά σκάφη, θερίζονται οἱ ἐντός ἀξιοματικοὶ καὶ ναῦται, σκέπτονται νὰ ὑψώσωσι σημαίαν λευκὴν, ἀναχαίττονται ὁμοῦς ὑπὸ τῶν ἐντός αὐτῶν γερμανῶν. Φθάνουσι μετὰ σπουδῆς καὶ ἀγωνίας πρὸ τῆς Τενέδου, ὅπου ἴσταντο τὰ τέσσαρα μεγάλα των θωρηκτικὰ τῶν Τούρκων ὁ Ἀβέρωφ ὡς μανδρῶστυλος μέγας, πλησιάζει αὐτὰ, κτυπᾷ κατὰ κεφαλῆς, ἐμβάλλει τὸν τρόπον, ἀναγκάζει νὰ συσπειρωθῶσιν ὁμοῦ πάντα πρὸς ἀντιμετώπιον τοῦ κινδύνου. Αἱ Σπέτσας σπεύδουσι μετὰ δέκα καὶ τέσσαρα μίλια νὰ δώσωσι βοήθειαν εἰς τὸν ἐξαγριωμένον Ἀβέρωφ, βάλλουσι τρομακτικῶς διὰ τῶν μεγάλης δακῆς πυροβόλων, ἡ δὲ Ὑδρα καὶ τὰ Ψαρά ἀκολουθοῦσι κατὰ πόδας. Ὁ ἀγὼν πλέον εἶναι τῆς τελείας ἀποσυνθέσεως καὶ καταστροφῆς τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ ἔργον ἐοτέθη ἐπὶ ἐπιτυχίας ἄκρας. Διότι ὁ Ἀβέρωφ κατέστησε κόσμιον τὸν Βαρβαρόσα, αἱ Σπέτσας κατέπληρωσαν τὸν Τοργουτι καὶ ἡ Ὑδρα κατέστησεν ἀχρηστον σχεδὸν τὸ Μεσουδιέ. Οἱ φονευ-

θέντες ὑπὸ τῶν ἐχθρικών πλοίων ὑπερβαίνουσι τοὺς διακοσίους, ἡμεῖς δὲν ἐσχομεν ἢ ἓνα μόνον τραυματίαν ἐπὶ τοῦ Ἀβέρωφ.

Ὁ σταυρός ἐθριάμβευσε πλέον κατὰ τῆς ἡμισελήνου. Καθ' ὁδὸν ἐν τῇ θαλάσῃ διακρίνομεν φέσια, ξύλα φιάλας κ. λ. τοῦ ἐχθροῦ ταῦτα. Ἡ Ἀρμάς πλέον εἰσέρχεται νὰ ἰσχυρῶς ἐπὶ πολὺ δεομένη τοῦ Ἀλάχ, ἵνα συντρέξῃ αὐτὴν καλῆτερον ἐν τινὶ νέα ναυμαχίᾳ.

Εἰς αὐτόπτης μάστεις ἐκ Ἀἴμνου.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣ

Ὅταν ῥοδίξει ἡ αὐγὴ πὲ νέφη χρυσομένα
Ὅταν ὁ ζέφυρος τερανὸς σουρίζει στὰ κλαδιά
Ὅταν ἡ νόχτ' ἀπλώνεται μ' ὄνειρα μαγευμένα
Καὶ ἴσχει τὸ μυστήριον σὲ κάθε μὴ καρδιά
Ὡ! ἀκουσε φωνῆς τινος τρομώδους, σιγανῆς

«Μὴ λησμονῆς!»

Ὅταν ψηλά στὸν οὐρανὸν φεγγίζει ἡ σελήνη
Ὅταν ἡ μάγος τῆς ἀκτῆ σου φέρει ῥεμβασμόν
Ὅταν αἰσθάνεσαι ἐν Σοὶ τὸ μάταιον νὰ φθίνῃ
Τὸ ἄπειρον νὰ δέχεται κάθε σου λογισμόν
Καὶ σὲ δονεῖ ἀνάμνησις στιγμῆς ἐρατεινῆς

«Μὴ λησμονῆς!»

Ὅταν γύρω σου ἴσκαται σκαῖα μελαγχολία
Ὅταν πικρὸν καράπονον συσφίγγει τὴν καρδίαν
Κι' αἰφνίδιον τὸ δάκρυον ἀκράτητον κυλᾷ
Ὡ! μὴ ζητεῖς εἰς ἄλλο τι νὰ εἴρῃς τὴν αἰτίαν
Εἶναι πάλλουσα ἐκκλησις ἀγάπης ἀλγεινῆς

«Μὴ λησμονῆς!»

Ἄς φθάνῃ πάντοτε πρὸς Σὲ ὁ μυστικός μου στόνος
Ἄς ἔρχεται ὡς ὄνειρον ψιθιγὸς εὐαφρός
Τοῦ ἀστρου ἢ μαρμαρυγῆς, τῆς μουσικῆς ὁ τόνος
Τῆς αἴρας γλυκὴ φύσημα τοῦ κύματος ἀφρός.
Εἶναι πιστοὶ τῆς δυστυχούς ψυχῆς μου διερεμνεῖς

«Μὴ λησμονῆς!»

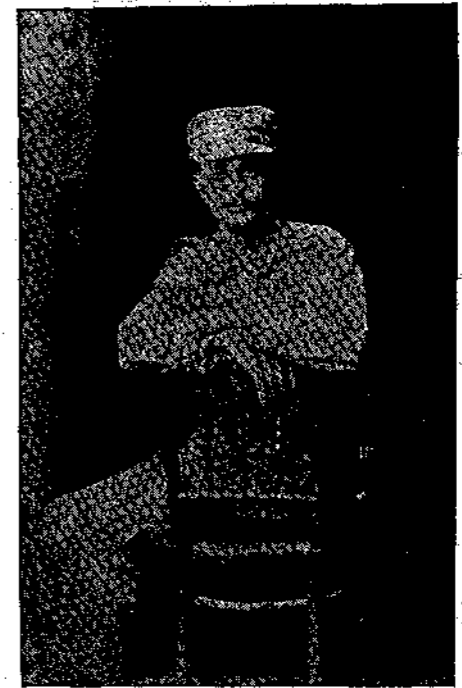
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΛΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΛΕΞ. ΚΘ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Μεταξὺ τῶν ἐνδόξων νεκρῶν τοῦ πολέμου, τετιμημένους καὶ δαφροστεφῆς στρατιώτης, ὁ Ἀλέκος Μιχαηλίδης ἐνεγράφη εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀθανασίας.

Νεὸς ἄριστος μεμορφωμένος, λειτουργὸς τῆς Θέμιδος, διπλωματούχος πρὸς τούτους τῆς Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας, ἐδουλεύει ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, φιλόμουσος, καταγίβων τὰς ὄρας τῆς σχολῆς του περὶ τὴν φιλολογοίαν, ἄριστος φίλος καὶ νιός, πρὸ μακροῦ δὲ χρόνου συνεργάτης τῆς «Φύσεως» ἢν ἐπερηγάπα καὶ μετὰ μὲλλον ἐδούτατον, χαρὰ καὶ ἐλπίς τοῦ ἀνυχούς πατρὸς του κ. Ἀθανασίου Μιχαηλίδου, μεγα-

ΑΛΕΞ. ΚΘ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

λεμπόρου ἐν Λαρίσῃ, ἔσπευσεν εὐθὺς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ πολέμου, ἐπὶ τὰς σημαίας τῆς πατρίδος μας, ὅπου ἐμόχθησεν, ἐπολέμησε καὶ μοιραίως ἐπέκλυσε εἰς τῶν κακουχιῶν τὴν μῆτην ἄρρωστος δὲ πλέον, ἀλλ' εὐτυχῆς, ὅτι εἶδε τὴν Ἑλλάδα μας μεγαλυνθεῖσαν, διεδήλωσε τὴν νόσον του καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ὁ ἀνυχῆς εὐγενῆς στρατιώτης ἐποκόψας εἰς τὰς βουλὰς τῆς εἰμαρμένης, ἐξαντληθεὶς τὰς δυνάμεις, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, θῦμα καὶ αὐτὸς τοῦ ἐλευθερωτικοῦ πολέμου.

Ὅτε δὲ τυχαίως συναντήσας με εἰς τὴν μεγάλην παραλιακὴν ὁδὸν τῆς Θεσσαλονίκης, κατὰ τὴν τελευταίαν μετάβασίν μου ἐκεῖ κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου πλήρης χαρᾶς, ἀλλὰ ἀδύνατος καὶ ἐξηνητημένος, με σταματᾷ καὶ μοι λέγει ἐνθουσιώδης:

— Πῶς; καὶ σεῖς κ. Πρίντζη, ἐδῶ; βλέπετε, ἐνικήσαμεν, πῶς σὰς φαίνεται;

— Ὁραία, ἡ γενεά σας θὰ θαυμάζῃ ἐφεξῆς τὸ ἔργον τῆς, ἀλλὰ, σὲ βλέπω πολὺ καταβεβλημένον, τῷ λέγω.

— Ἄ, δὲν εἶναι τίποτε, μοὶ ἀπαντᾷ.

Εἶπε λίαν ὀδυνηρόν, ὅτι ὁ ἀνυχῆς τάλας γέρον πατὴρ του ἀπώλεσε τὴν μόνην ἐλπίδα του, τὸν μόνον λαμπρὸν νιόν του.

Ἄλλ' ἐπερήφανος θὰ κλινῇ τὴν κεφαλὴν, διὸ ἐθυσίασε τὸ πᾶν διὰ τὴν πατρίδα μας.

Καὶ ἡ «Φύσις» ραίνει με φύλλα δάφνης καὶ ὄχι με δάκρυα τὸν δοξασμένον στρατιώτην, τὸν ἀγαπητὸν συνεργάτην τῆς καὶ τετιμημένον φίλον τῆς Ἀλέκου Μιχαηλίδου. Φ. Π.

ΗΜΕΡΑΙ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Είναι άργά, πολύ άργά. Σχεδόν μεσονύκτιον.

Είς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τοῦ ὀτραπεζίτης Μ.... καθήται πρὸ σώρειας λογαριασμῶν, βιβλίων, σημειώσεων καὶ ἐπιταγῶν, ἐρριμένων φιλῶν μίγδην ἐπὶ τῆς τραπεζῆς τοῦ ὀγκώδους γραφείου του. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ὑποβαστάζει τὸ μέτωπόν του, ἐν ᾧ οἱ δάκτυλοί του μηχανικῶς τρίβουσι τὰς ἀρχαῖς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Διὰ τῆς ἐτέρας γράφει ἀριθμούς τινας, σημειώνει τοὺς ὑπολογισμούς του εἰς ἰδιαιτέρον σημειωματάριον ἢ ἀπώθει χαρτί τινά, σύρων πρὸς ἑκτόν ἕτερα μᾶλλον ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα διατρέχει δι' ἑνὸς βλέμματος. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου τὸ φῶς τριῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων προσδίδει ἐπαρκῆ φωτισμόν, ὃ δὲ ἀνεμιστήρ διαχύει τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ δροσερότητα. Διότι, ἐνῶ εἶνε Ἰούνιος μῆν, τὸ παράθυρον μένει κλεισμένον, βαρῆα δὲ παραπετάσματα εἶνε κατεβασμένα. Τί ἄρα θὰ ἐλέγετο ἀνά τοὺς χρηματιστικὸς κύκλους, ἐάν παρετήρουν τῶρα τόσας νύκτας τὸ παράθυρον τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του φωτιζόμενον σχεδὸν μέχρι τῆς αὐγῆς;

Ἄφειλε νὰ κούψῃ κάθε στενοχωρίαν του καὶ κάθε του ἀποτυχίαν. Νὰ ἐφαίνετο εὐελπίς, ἐνῶ ἦτο ἀηλιπισμένος, πλήρης δὲ θάρρους, ἐνῶ τοῦτο πρὸ πολλοῦ τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ.

Παρέκει εἰς ἕν μικρότερον γραφεῖον ὄρθιος στήριζεται εἰς νέος εἰκοσι καὶ ὀκτώ σχεδὸν ἐτῶν. Μετρίου ἀναστήματος, εὐσταλῆς μὲ συμπαθῆ χαρακτηριστικά. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐπλανᾶτο ποῖα τις ἀνυσήλις, τὸ βλέμμα του δὲ πλήρες μελαγχολίας παρακαλοῦθει τὰς κινήσεις τοῦ τραπεζίτου. Σιγῇ βαθεῖα ἐπικρατεῖ. Ἡκούετο μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ξηρὸν βήξιμον τοῦ τελευταίου τούτου, ὃ ἐλαφρὸς τριγμὸς τῆς γραφίδος ἢ ὁ ἀπαλὸς θόρυβος τῆς μεταστροφῆς τῶν σελίδων.

Ἄφνης εἰς μίαν σημειώσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν τῶρα μόλις προσέχει, ὁ τραπεζίτης ὤχρη. Τὸ βλέμμα του ἀπεγνωσμένως διατρέχει τὰς γραμμάς τῆς. Θρόμβοι ἰδρώτος φαίνονται ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Εἰς τὰς συνεπτυγμένας πτυχὰς τῶν ὀφρύων του, διακρίνεται ἡ μεγάλη ἐντασις τοῦ νῶός του, τὴν πνευματικὴν δὲ ταύτην δρᾶσιν ἀναπαριστᾷ ἡ μορφή του. Ἐπρόφερε λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους ἕνεκεν τῆς ταραχῆς του. Διπλῶνε νευρικῶς τὴν σημειώσιν, τὴν θέτει εἰς μικρὸν σύρτην, τακτοποιεῖ ἀκολούθως μερικὰ ἔγγραφα, ἐξοφλεῖ λογαριασμοὺς τινὰς. Ἄλλ' ἔχει ἀπηυδῆσιν πλέον! Αἰφνυδιῶς ἀποτείνεται πρὸς τὸν νέον, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἐργασίας του.

— Παῦλε, δὲν ἔχω πλέον τὸ θάρρος, εἶπε.

Παλαιῶ ἀπεγνωσμένως... Ἄλλὰ κατὰ τίνος λοιπόν; Διακρίεις καταστροφαί, ἀπώλειαι σοβαραί, ξεπεσοὶ συνεχεῖς! Καὶ ἐλπίς καμμία!

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν εἶδος ὑφίστης ἀπελπισίας, ὁμολογία πικρὰ διὰ κεφαλαίουχον ἐκατομμυρίων.

— Ἐν τούτοις κύριε, ὡς ἔχομεν ὑπομονήν, ἀκόμη ὀλίγον διάστημα, ἀπήνησεν ὁ ὀνομασθεὶς Παῦλος. Δυνατὸν ἐν τῷ μεταξύ ἡ θέσις νὰ καλλητερεύσῃ ὀλίγον. Ἐπειτα αἱ ἐντοκοὶ καταθέσεις τοῦ μηνὸς τούτου ἔχουν ἐξοφληθῆ. Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν θὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ πολὺ. Ἐχομεν ἀρκετὰς ἐλπίδας ἀκόμη.

Ἄλλὰ παρὰ τὰς προσπαθείας του ἐφαίνετο, ὅτι προσεπάθει νὰ ἐνθαρρύνῃ, διότι αἱ λέξεις δυσκόλως ἐξήρχοντο τῶν χειλέων του, τὸ δὲ ὄψος του ἐμαρτύρει ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπὸ ὅτι ἠλπίζεν ὁ ἀκούων τοὺς λόγους του.

Σιωπῇ ἐπηκολούθησεν. Ὁ τραπεζίτης ἐκάθησεν ἀναπαυτικώτερον ἐπὶ τῆς ἑδρᾶς του καὶ ἀφέθη εἰς τὰς σκέψεις του. Τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἀντικρῦ τοῦ γραφείου του κρεμαμένης εἰκόνας, παριστάσεως μέχρις ὀσφύος νεαρᾶν κόρης. Ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς θυγατρὸς του.

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν ἡ Λίνα μου; εἶπεν ὡς ἐάν ἠρώτα τινά.

Ὁ νέος ἐσκίσησεν ἐπὶ τῇ προφορᾷ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἀμφοτέρων δὲ τὰ βλέμματα περιέβαλλον τότε τὴν εἰκόνα τῆς Λίνας μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς διαφοροῦ ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν ἕκαστος τούτων διὰ ταύτην ἠσθάνετο. Εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἑνὸς ὑπῆρχεν ἡ ἀμμετρος ἀγάπη τοῦ πατρὸς, ἡ γλυκεῖα στοργή, ἣτις τόσον πολὺ παρηγορεῖ καθ' ἅπαντα τὸν βίον τὴν πατρικὴν καρδίαν. Ἡ ἀνέκφραστος ἐκείνη ἠδύτης, τὴν ὁποῖαν μόνη ἡ πατρικὴ μέριμνα ἐννοεῖ.

Εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου ὑφίστατο ὁ βαθὺς ὠκεανὸς τῆς ἀγάπης. Τὸ αἶσθημα ἑνὸς ἔρωτος ἰσχυροῦ, περιπαθοῦς καὶ μεγάλου.

Τὸ ἀπειρον τῆς περιπαθείας καὶ τῆς λατρείας, τὸ ὅποσον πολὺ ὀλίγα καρδίαι θὰ εὐρεθῶσιν εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσωσιν.

Καὶ ἦτο πολὺ τραγικὴ ἡ περιγραφὴ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν τὰ δύο αὐτὰ ἄτομα ἐξέφραζον μυστικῶς τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν γλυκεῖαν προσωπογραφίαν, λησμονοῦντα ἐν τῇ ἐκτάσει τῆς ἀγάπης των αὐτῆς τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, ἣτις πέριξ αὐτῶν εἶχεν ἀπλώσῃ τὰς μαύρας τῆς πτέρυγας. Ἄκτις χάρας διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ τραπεζίτου.

Ἐύρον λοιπόν, εἶπε, στρεφόμενος πρὸς τὸν νέον. Εἶναι τὸ ἀπλούστερον, τὸ καλλήτερον, καὶ τέλος τὸ ἀναγκαιότερον μέσον. Ἡ Λίνα εἶναι δέκα ἐννέα ἐτῶν. Τὴν ἐζήτησαν πολλοὶ ἕως τῶρα. Ἐν τούτοις τὴν ἄφησα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της. Αὐτὸ δὲ, διότι ἐσκέφθη, ὅτι εἴλοι αὐτοὶ οἱ πρόθυμοι ὑποψήφιοι εἶχον φαίνεται καὶ ἀρκε-

τὴν κλίσειν πρὸς τὸ ποσὸν τῆς προικῆς. Ἄλλὰ ὁ Κύριος Ζᾶννος τὴν ἐζήτησεν ἐπανειλημμένως. Γνωρίζει ἐν μέρει τὴν θέσιν μου. Δὲν ζητεῖ δὲ τίποτε ὡς προικᾶ. Εἶναι κάτοχος μεγάλης περιουσίας, τριακοντούτης, ὄχι ἀσχημος, ἀρκετὰ συμπαθῆς, μεμορφωμένος καὶ ἀκόμη εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ θεοῦ του Χ.... Ἐννοεῖς; Τί λέγεις, Παῦλε;

Καὶ πλήρης χαρᾶς χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἐξηκολούθησεν:

Εἰς συνεταρισμὸς μετ' αὐτοῦ θὰ ἦτο σωτήριος. Αὐτὸ εἶναι, καί! Περίεργον, πῶς δὲν τὸ ἐσκέφθη ἐνωρίτερον!

— Ἦρέπει ὁμῶς νὰ λάβω τὴν συγκατάθεσιν τῆς Λίνας κατὰ πρῶτον. Παρ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν βιάσω. Ἄλλὰ... δὲν πιστεύω καὶ νὰ ἀρνηθῆ. Ὁ Κύριος αὐτὸς εἶναι ἐξαίρετος, ἄλλως τε ἡ Λίνα εἶναι ἀρκετὰ σοβαρὰ, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὸ κρίσιμον τῆς θέσεώς μας. Ἄς κάμω μερικὸς ὑπολογισμούς, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ προκύψουν ἐκ τούτου.

Καὶ ὁ τραπεζίτης ἀναθαρρήσας ἐκ τοῦ ἀπροόπτου τούτου στηρίγματος ἐκυψεν πάλιν ἐπὶ τῶν σημειώσεών του, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μετ' ἐλπίδος, ἣτις ἀνεπτέρωνε τὴν χεῖρα του, ἐνῶ ἡ γραφὴ ταχύτατα ὠλισθαίνει ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χαρτοῦ.

Ἄλλ' ἐάν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σκέψεώς του αὐτῆς ἦτο ὀλιγώτερον εὐχάριστον καὶ παρήγαγεν εἰς αὐτὸν ὀλιγώτερον εὐχάριστον ἐντύπωσιν, θὰ ἐτρόμαζεν οὗτος ἐκ τῆς νεκρικῆς ὠχρότητος, ἣτις διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Παύλου. Ὁ δυστυχῆς αὐτὸς ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του αἰμάσσουσαν καὶ ἐπὶ τῆς χαινούσης πληγῆς πιπτούσας εἰς σταγόνας ζέοντος ἐλαίου μίαν πρὸς μίαν τὰς λέξεις τοῦ τραπεζίτου. Κραυγὴ ἄλγους ἀνῆλθε μέχρι τῶν χειλέων του, ἀλλ' ἡ κραυγὴ αὕτη κατεπνίγει γενναίως εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ὑπάρχουσι θλίψεις ἀπότομοι καὶ σπαρακτικαί, αἵτινες ἐάν καταθλίβουσιν τὴν ψυχὴν, αἵτινες ἐάν κατασυντρίβουσιν τὴν ὑπαρξίν, ὀφείλουσιν ἐν τούτοις νὰ μένωσι κεκρυμμένοι, χωρὶς νὰ ἐκδηλοῦνται ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου. Πρέπει τοῦτο νὰ μένη ψυχρὸν ἀδιάφορον. Ὁ Παῦλος διετέλει ἐκμηδενισθεὶς. Ἠσθάνετο περὶ αὐτὸν μίαν ἐρεβώδη νύκτα καὶ τὴν ὄδον τοῦ βίου του πλανωμένην ἐν αὐτῇ. Πάν ὅ,τι ἠσθάνετο ἦτο τοῦτο μόνον. Διότι ὅταν συντρίβεται τὸ κύριον ὄνειρον ἑνὸς βίου, τὸ πᾶν μετ' αὐτοῦ καταρρέει καὶ πρὸς στιγμὴν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ σκέψις τῆς ὑπάρξεως ἐξαφανίζεται.

Ὁ Παῦλος ἠγάπα τὴν Λίνα. Ἦτο μικρὸς ἀκόμη, ὅταν ἔμεινεν ὀρφανός. Ἡ καλοκάγαθος καρδία τοῦ τραπεζίτου τὸν ἐλυτήθη καὶ τὸν συνεπάθησεν. Ἀνάλαβε τὴν θέσιν προστάτου δι' αὐτὸν καὶ τὸ μικρὸν περιπλανώμενον ὀρφανὸν ἐζήρχετο μίαν ἡμέραν τῆς σχολῆς του νεανίας

περισπούδατος, εὐφυῆς καὶ δραστήριος. Ἐλαβε τὴν θέσιν ταμίου πλησίον τοῦ προστάτου του, ὅστις τὸν ἠγάπα ὡς υἱὸν του, ἀλλ' ὅστις παρ' ὄλην ταύτην τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην του οὐδέποτε βεβαίως θὰ συγκατένευε εἰς τὸν μετὰ τῆς Λίνας γάμον του. Τὸν εἶχε περιβάλλῃ δι' ὄλης τῆς ἐμπιστοσύνης του. Μηδέποτε δι' αὐτὸν ἀμφιβάλλας, τοῦναντίον λαμβάνων καθ' ἐκάστην δείγματα τῆς τιμιότητός του, τῆς εὐθυκρίας του, τῆς ἀφοσιώσεώς του, τῆς εὐγνωμοσύνης του. Ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν μετὰ πατρικῆς στοργῆς. Εἶχεν ἀπασαν τὴν ἐλευθερίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦτο πρόσωπον ἐντελῶς οἰκείου, συμμετοχὸς καὶ γνώστης τῶν θλίψεων καὶ χαρῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ἄλλ' αἰφνης παρετήρησε ὅτι ἠσθάνετο ἀπότομον ταραχὴν ὅταν ἐβλεπε τὴν Λίνα. Ἡ καρδία του ἐκτύπα δυνατὰ. Ἀπερίγραπτος σύγχυσις τὸν καταλάμβανε. Δὲν ἠδύνατο νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτήν. Τὸ θάρρος τὸ ὅποσον πρὶν μετ' αὐτῆς εἶχεν, ἐξηχνίσθη αἰφνυδιῶς. Ὅταν διέβαινεν ἐνώπιόν της, ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως. Ὅταν αἱ χεῖρες των συνηντῶντο, ἠσθάνετο νὰ δονῆται ἡ ὑπαρξίς του. Πόσον τὴν ἠγάπα!

Καὶ ἐσκέπετο ὁ δυστυχῆς ἄβυσσος ποτὲ δυνατὸν νὰ ἀφεθῆ εἰς τὴν ἀπατηλὴν αὐτὴν ἐλπίδα; Μὰς χωρίζει ἀπόστασις ὀλόκληρος! Εἶνε πλουσία καὶ εἶμαι πτωχός! Εἶνε ἐξ ἐπιφνοῦς οἰκογενείας καὶ εἶμαι ὄλιγος ἀσημος!

Ἠσθάνετο τότε τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν νὰ περισφίγγῃ τὴν ψυχὴν του καὶ κατατῆρατο τὴν τύχην, ἡ ὁποῖα τὴν ἔθεσεν τόσον ὑψηλά. Ἐπὶ μακρὸν προσεπάθησε νὰ τὴν ἀποφύγῃ, ἀλλ' ὑπέφερον φρικωδῶς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῆ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πάθους. Δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν. Συχνάκις ἐπόθει νὰ εὐρίσκετο μόνος μετ' αὐτῆς. Ἴσως τότε νὰ τῇ ἐξεμυστηρεύετο τὸ μυστικόν του. Ἴσως καὶ ἐκείνη νὰ τὸν ἠγάπα! Ἄλλ' ὅταν εὐρίσκετο μετ' αὐτῆς, εἴτε εἰς τὴν αἴθουσαν, εἴτε εἰς τὸν κῆπον, εἴτε εἰς τὸν ἐξώστην, πάντοτε ἐν πλουσία καὶ πολυτελεῖ περιβολῇ, ὅταν τὴν ἐβλεπε ἐνδεδυμένην μὲ τὴν φιλοκαλίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ πλοῦτος εἶνε προικισμένος ἐδίσταζε καὶ ἐσκέπετο πόσον γελοῖος θὰ ἦτο ἴσως ἐκμυστηρευόμενος εἰς αὐτήν. Ἐάν εἰς εἰρωνικὸς γέλως ὑπεδέχετο τὴν πλήρην πάθος ὁμολογίαν του; Ἐάν οἱ ἀπαστράπτοντες ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ της προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ μὲ ὄλην τὴν ἐκφρασίαν, τὴν ὁποῖαν προσδίδει ἡ ὑπεροψία καὶ ὁ σαρκασμός; Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἐθλίβετο καιρίως καὶ ἔμνε σοβαρὸς ἀπαντῶν βεβιασμένως εἰς τὰς ἐρωτήσεις της. Ἄλλοτε βλέπουσα αὐτὴ αὐτὸν σοβαρὸν καὶ σχεδὸν ἀπότομον, ἐσιώπα καὶ αὐτὴ. Ὅχληρὰ τότε σιωπῇ ἐπηκολούθει. Ἄλλ' ὁ Παῦλος πάντοτε εὐρίσκε δίκαιολογίαν τινὰ καὶ ἀπεσύρετο εὐγενῶς, ἀλλὰ καὶ κάπως παραδόξως. Ἀνεπώλει

δλας αυτές τὰς συνεντεύξεις των τώρα. Ἀνέζη εἰς τὰς παρελθούσας αὐτὰς στιγμὰς. Ἐπανε- φερε κάθε ἀνάμνησιν εἰς τὴν πραγματικότητα. Μίαν ἡμέραν ἠτοιμάζετο νὰ ἀποσυρθῆ, ὅταν ἡ Λίνα προσήλωσε τὸ βλέμμα της εἰς τὸ ἰδικόν του. Ὁδυνηρὰ φοιρίασις διέτρεξε τὰς φλέβας του. Ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλὰ διὰ τῶν κατεβιασμένων βλεφάρων του ἠσθάνετο τὴν ἀκτίνα τοῦ βλέμματός της εἰσδύουσαν ἐν αὐτῷ καὶ ῥίπτουσαν τὴν ταραχὴν.

— Δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν, τῷ εἶπεν ἀπρο- δοκῆτως μίαν ἡμέραν, ὅτι δὲν θέλεις νὰ με βλέ- πης. Μὲ ἀποφεύγεις, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Δὲν σὰς ἀποφεύγω, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, συνελθὼν ἐκ τῆς συγκινήσεώς του. Ἐχετε ἀ- δικὸν νὰ σκέπτεσθε οὕτω πῶς. Μὲ λυπεῖτε πολὺ.

Ἡ Λίνα δὲν ἀπήντησεν. Ἀναμφιβόλως δὲν τὸν ἐπίστευσεν. Ἐφαίνετο τεθλιμμένη. Ἡ- θέλησε κάτι νὰ εἶπῃ· τὰ χεῖλη της ἠνοιχθη- σαν, χωρὶς κανεὶς φθόγγος νὰ ἀκουσθῆ. Ἀμφο- τεροὶ δὲ ἦσαν τεταραχμένοι. Ἡ Λίνα μηχανι- κῶς ἀπέσπα τὰ πέταλλα ἐνὸς βόδου. Ὁ Παῦ- λος ἔστρεψε ἀφηρημένως τὰς σελίδας ἐνὸς λευ- κώματος. Εἰς τὴν κομπῆν αἰθούσαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο, ὁ καθεὶς τῶν δύο ἀγαπωμέ- νων αὐτῶν ψυχῶν ἤκουε τοὺς παλμούς της καρ- διας του δυνατούς, ταχεῖς, σφοδρούς. Ἡ μῆ- τηρ τῆς Λίνας εἰσελθοῦσα τὴν στιγμήν ἐκεί- νην, τοὺς ἐξήγαγε τῆς ψυχικῆς τῶν πίεσεως.

Ἐκτοτε τὴν ἀπέφευγεν ἀκόμη περισσότε- ραν καὶ δὲν εὐρέθησαν ἄλλοτε οὕτω μόνοι. Ἡ- σαν σοβαροὶ ἀπέναντι ἀλλήλων, διατηροῦντες ὄλους τοὺς τύπους. Ἄλλ' ὁ Παῦλος ἤξευρεν, ὅτι ἡ Λίνα τὸν ἠγάπα. Καὶ ἡ Λίνα ἦτο· βεβαία, ὅτι ἠγαπάτο παρὰ τοῦ Παύλου. Ὅταν συνε- χεῖς ἀποτυχίαι ἀπεθάρρυνον τὸν τραπεζίτην, πόσῃν γλυκεῖαν ἀπήχησιν ἄφηνον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Παύλου! Παρηκολούθει μετὰ μεγάλου ἐν- διαφέροντος τὰς φάσεις τῆς καταστροφῆς αὐ- τῆς καὶ ἐν ἔσῳ αὐτὴ ἐπροχώρει, ἐπὶ τοσοῦτον ἔβλεπεν οὗτος συντριβόμενον τὸ τεῖχος, ὅπερ τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ ἐκείνης! Θὰ ἐγένετο, ἀρα καὶ αὐτὴ πτωχὴ ὅπως αὐτός; Τότε θὰ ἠδύνατο τοῦλάχιστον νὰ ἐλπίζῃ. Ἄλλ' ἰδοῦ, ὅτι ἀπο- λέσθησαν ὅλαι τοὶ αἱ ἐλπίδες. Δὲν εἶχε τίποτε πλέον νὰ ἐλπίζῃ, κάθε του ὄνειρον εἶχε δια- λυθῆ. Ἡ φωνὴ τότε τοῦ τραπεζίτου τὸν ἀπέ- σπασεν τῶν σκέψεών του.

— Αὐτὸ εἶνε! Ναί! Ναί! ἐκραύγαζεν οὗ- τος κἀτέρυθρος ἐκ τῆς χαρᾶς. Λοιπὸν εἶνε ἀ- κριβῶς, ὅπως ὑπελόγησα. Ἐὰν γίνῃ, θὰ σωθῶ. Προπάντων ὅμως ἡ Λίνα πρέπει νὰ γίνῃ, καὶ θὰ γίνῃ. Τὸ ζήτημα ἴνε κάπως λεπτόν, ἀλλὰ τὰ συνοικέσια εἶνε καλλήτερα, ὅταν γίνονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς περι- στάσεως. Ἡ συμπάθεια ἔρχεται δευτερευοῦς ζή- τημα. Εἶνε ἀληθές, ὅτι αὐτὸ εἶνε γνώμη τοῦ πεντηκονταετοῦς ἐγκεφάλου μου, ἀλλὰ καὶ τὸν

καθένα δύναμαι νὰ πείσω καὶ νὰ τὸν κάμω ἀκόλουθον τῆς μερίδος μου. Ἐμνηθεῖα πλήρης εὐχαριστήσεως συνάξων τοὺς λογαριασμούς του καὶ τακτοποιῶν τὰ διάφορα ἔγγραφα του. Ἐγι- νεν αἰφνιδίως σοβαρὸς καὶ ἐξηκολούθησε. «Κατὰ τὴν ἰδέαν μου, ἐκτός δηλαδὴ τῆς ὀφειλῆς ἢ ὁποῖα θὰ προκύψῃ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς τρα- πεζῆς, εὐρίσκω τὸν νέον αὐτὸν ὡς τὸν καλλή- τερον μεταξὺ τῶσων ἄλλων. Εἶνε ἀκριβῶς ὁ σύζυγος, τὸν ὁποῖον ὄνειροπώλησα διὰ τὴν Λί- ναν. Ἐξ οἰκογενείας μεγάλης καὶ ἀνεγνωρι- σμένης, εὐγενῆς, πολὺ πλούσιος καὶ ἀκόμη πε- ρισσότερον τούτων ὄλων τὴν ἀγαπᾷ. Ἐὰν ἀρ- νηθῶ, ποῖον τὸ ὄφελος; Εἶσαι ἐντὸς τῶν ὑπο- θέσεων καὶ γνωρίζεις, ὥστε περιττὸν νὰ σοῦ ἐπαναλάβω ὅ,τι ἠξέυρεις. Εἴμεθα κατεστραμ- μένοι. Ἐνεκα τῆς καταστάσεως αὐτῆς κατε- χράσθην τὸ προσωρισμένον διὰ τὴν προῖκα τῆς Λίνας ποσόν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ συγκρατήσω τὴν πτώχευσιν. Ἄλλὰ τὸ ποσόν αὐτὸ κατε- στράφη, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα. Ἦδη δὲ τί μένει; Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν κα- τὰστασιν ἐντὸς δύο μηνῶν τὸ πολὺ. Ἐχομεν ἀπόλυτον ἀνάγκη, μιᾶς ἀναχαιτήσεως».

— Ἐχετε δικαίον, ἀπήντησεν περίλυπος ὁ Παῦλος.

— Λοιπὸν εἶνε ἡ 3 τῆς πρώτης, εἶπεν ὁ τραπεζίτης. παρατηρήσας τὸ ἐκκρεμές. Ἀφοῦ δὲ τὸ ζήτημα οὕτως εὐνοικῶς λύεται, ἄς ἀφή- σωμεν δι' αὐριον τὴν ἐντελῆ λύσιν. Ἦδη ἔχο- μεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Εἰς αὐριονλοιπὸν τὰ ἐπίλοιπα.

Ἐκλείδωσε τὸ γραφεῖον του καὶ ἀπῆλθεν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ τραπεζίτης εὗρε τὸν Παῦλον ἐργαζόμενον πρὸ τοῦ γραφείου του. Ἦτο δὲ κά- τωχος. Ἦτο ἀποτελεσμα ἀϋπνίας ἢ δακρύων;

— Πῶς; τὸν ἠρώτησε ἐκπληκτος ὁ τραπε- ζίτης, δὲν ἐκοιμήθης;

— Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος συγκεχυμένως. Ἐσκέ- φθην, ὅτι οἱ λογαριασμοὶ αὐτοὶ ἦσαν πολὺ ἐπί- γοντες καὶ ἔμεινα νὰ τοὺς καταγράψω.

Ὁ τραπεζίτης τὸν παρετήρησε τότε πλή- ρως στοργῆς.

— Δὲν θέλω τόσῃν θυσίαν, εἶπε. Μὲ λυπεῖς ἀντὶ νὰ με εὐχαριστήσης. Εἶσαι δὲ κἀτωχος; φαίνεσαι, ὅτι ὑποφέρεις. Δὲν ἦτο καθόλου ἀνάγκη ν' ἀγρυπνήσης τὴν νύκτα.

Ἐκάθησε εἰς τὴν ἔδραν του καὶ ἤρχισε τὴν ἐργασίαν του ὅταν αἰφνιδίως διακόπτων αὐτὴν:

— Ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἰπῶ, τῷ λέγει. Ἡ Λίνα ἐδέχθη.

— Πικρὸν μνηδίαμα ἐφάνη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Παύλου. Ἦτο μᾶλλον μορφασμός, τὸν ὁποῖον ἐπέφερον ἡ ὄδνη. Τόσον τὸ καλλήτερον, εἶπε.

— Τώρα δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην δύο ἐλαφρὰ κτυπή- ματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν. Ταυτοχρό- νως δ' αὐτὴ ἠνοιξε καὶ ἡ ἐρατεινὴ μορφή τῆς

Η ΕΡΑΤΕΙΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΛΙΝΑΣ ΕΦΑΝΗ ΜΕΙΔΙΩΣΑ

Λίνας ἐφάνη μνηδιδῶσα εἰς τὸ ἀνοιγμα. Ἦτο τόσον ἀπρόοπτος ἢ ἐπίσκεψις αὐτὴ καὶ τὸ βλέμμα της προσήλωθη μὲ τοιαύτην γλυκύτητα ἐπὶ τοῦ Παύλου, ὥστε οὗτος ἠσθάνθη σφοδρὰν συγκίνησιν νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, ἢ δὲ γραφίς ὠλισθήσεν ἐκ τῶν δακτύλων του κυλισθεῖσα ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἡ Λίνα ἐμειδίασεν. Εἰσῆλθε καὶ προχώρησε πρὸς τὸν πατέρα της. — Ἠθέλησα νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξιν σήμερον, εἶπε, γε- λῶσα. Ἐσκέφθην λοιπὸν πρὶν ἐξέλθω διὰ τὸν πρῶτον μου περίπατον, νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἰδῶ.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ λευκὴν τινα ἀπλήν, ἀλλὰ κομποτάτην ἐσθῆτα, πλατύγυρος δὲ ψιά- θινος πῖλος ἀντηνάκλα τὸ ρόδινον χρῶμα του ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς της. Ὁ πατὴρ της τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός της πλήρως εὐ- χαριστήσεως καὶ χαρᾶς. Ὁ Παῦλος τοῦναντίον ἐξηκολούθει φαινομενικῶς ἀδιάφορος καὶ πλή- ρως προσοχῆς τὴν ἐργασίαν του. Μύρια ὅσα αἰσθημῆτα τὴν στιγμήν ἐκείνην συνεκρούοντο ἐν αὐτῷ. Δὲν ἤξευρεν, ἐὰν τὴν ἠγάπα ἤδη ἢ ἐὰν τὴν ἐμίσει. Τοῦ ἐφαίνετο ὁ τρόπος της αὐτὸς καὶ ἡ πρῶτὴν της πρωτοφανῆς ἐπίσκεψίς

της ὡς εἰρωνία καὶ σαρκασμὸς κατὰ τοῦ αἰσθη- ματός του. Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἠἀγανάκτη- σις τῷ ἐπέφερε τὴν ὄργην. Αἰφνιδίως περιφρο- νησις τὸν κατέλαβε δι' αὐτὴν. Τὴν ἤκουσεν νὰ ὀμιλῆ, νὰ γελᾷ, ἀλλὰ ἐκ τῆς ταραχῆς του δὲν ἠνόησεν τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἔλεγεν. Παράδοξον αἰσθημα μανίας τὸν εἶχε καταλάβῃ, διότι τὸ αἰσθημα αὐτὸ προήρχετο ἀπὸ τὰ τρία μεγαλεί- τερα πάθη, τὸ μῖσος, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ζη- λοτυπίαν. Ἐπόθει ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ συνθλί- ψῃ ἐντὸς τῶν νευρωδῶν δακτύλων του τὸν πάλ- λευκον λαιμόν της. Νὰ τῇ ἀποσπάσῃ κραυγὴν ἄλγους, νὰ τῆς φέρῃ τὴν ὄδνην καὶ τὰ δά- κρυα. Ἐστῶ καὶ ἐὰν αὐτὸς θὰ ὑπέφερε διὰ τοῦτον ἀλλὰ θὰ εὐρισκεν ἀπήχησιν εἰς τοὺς πό- νους της ἢ τρικυμία τῆς μαινομένης ψυχῆς του. Αἰφνιδίως παρετήρησεν, ὅτι ἦτο μόνος. Μόλις δὲ συνήρχετο, ἐκπληκτος παρετήρησε ροδινὸν τινα συνεπτυγμένον χάρτην ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Τὸν ἤρπασε πάλλων, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνω- ρίξῃ διατί. Μήπως πολλακίς ἡ καρδίκα δὲν μαν- τεύει; Τὸν ἠνοιξε. Περιεῖχε τὰ ἐξῆς. «Θὰ σὰς περιμένω τὸ ἀπόγευμα μεταξύ τῆς 5ης καὶ

θης ὥρας εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Ἐλθετε. Λίνα.

Ἡσθάνθη ἐκ τῆς συγκινήσεως τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας, ἀπερίγραπτον γλυκύτητα διαχνομένην ἐν ἑαυτῷ, τὸν ἀστέρᾳ τῆς ἐλπίδος φεγγαβολοῦντα εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἔρωτός του. Ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὰς δύο γραμμάς, ἠσπάσθη τὸ ὄνομά της. Διατί ἄραγε ἡ συνέντευξις ἐκείνη; Τὸν ἠγάπα λοιπὸν ἡ Λίνα περισσότερο ἀπὸ τοῦ ἐνόμιζεν; Συνέπτυξε τὸν χάρτην καὶ τὸν ἔθεσε εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἦτο καιρὸς. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ τραπέζιτης εἰσῆρχετο. Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχεν ἀναθαρρήσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἦτο ἀποτετυπωμένον τὸ μειδίαμα τῆς ἐλπίδος, τὸ ὅποιον τόσον εὐκόμως ἀποτυπῶνται ἐν ὄσῳ ἔστω καὶ μικρὰ τις μόνον ἐλπίς ὑφίσταται εἰσέτι.

— Ἡ Λίνα, εἶπε γελῶν, ἦτο πολὺ ἰδιότροπος σήμερον. Ἡθέλησε νὰ τὴν συνωδεύσω μέχρι τῆς θύρας, διὰ νὰ ἰδῶ ἐάν ἱππεύῃ καλῶς.

Ὁ Παῦλος συνεμμερίσθη τὴν ἰλαρότητα αὐτοῦ. Ἡ πρό τιμῶν λεπτῶν ὠρὰ καὶ καταπεπονημένη φυσιογνωμία του μετεβλήθη ἤδη καθολοκληρίαν. Ὅταν ἡ χαρὰ ὀγκώνει τὰ στήθη καὶ διαπλαττῆ τὴν καρδίαν, ὅταν ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν πρὸ τόσου καιροῦ ὄνειροπῶλε τις, ἔρχεται καὶ ἐκσπᾷ αἰφνηδῶς, ὅταν ἡ ἐλπίς, τὴν ὁποίαν βλέπει τις συντετριμμένην καὶ φεύγουσαν νὰ ἀνορθοῦται ἀποτόμως ὑπὲρ ποτε θαμβοῦσα καὶ ἰσχυρά, ὦ! τότε ὄλας αὐτὰς τὰς συναίσθησις δὲν δύναται τις νὰ ὑποδεθῆ ψυχρῶς καὶ ἀδιαφόρως. Ἀσυναίσθητως αὐταὶ ἐκδηλοῦνται. Ἡ χεὶρ του ἔγραψε τπασμωδικῶς, ἄλλοτε ταχέως, ἄλλοτε ἀργά. Τὸ βλέμμα του, καθ' ἕκαστον λεπτὸν προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς. Τῷ ἐφάνοντο τὰ λεπτὰ αἰῶνες ἀτελεστέτοι. ὁ δὲ ὠροδείκτης ἀμήλεικτος ἔμεινε εἰς τὸ αὐτὸ πάντοτε σημεῖον. Ἦτο τεταραχμένος καὶ ἀκόμη περισσότερο, συγκεινημένος. Πόσον μακρὰ εἶνε ἡ προσδοκία! Ἐν αὐτῇ περιλαμβάνονται στιγμαὶ ἀφθάστου ἀγωνίας, εἰς τὰς ὥρας δε αὐτῆς περικλείεται πολλάκις ἄπας ὁ βίος ἑνὸς ἀνθρώπου. Πῶς διήλθον αἱ ὥραι αἱ χωρίζουσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς προδιωρισμένης στιγμῆς; Ἐάν τις ἐξ ὑμῶν ἠσθάνθη τὴν ἀγωνίαν μιᾶς προσδοκίας, ἐντελῶς περιττῆ τότε ἡ περιγραφή. Ἐάν τοῦναντίον δὲν ἐδοκίμασε, διὰ τῆς ἐντελεστεράς περιγραφῆς, ἀδύνατον νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἰσῆρχετο εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν παίγιον μιᾶς ἀπάτης, ἑνὸς ὄνειρου. Ἀλλὰ ἐκείνη τὸν ἀνέμενε ἐκεῖ. Ἦτο ὄνειρον ἀκόμη; ὦ! ὄχι, ἦτο καθαρὰ πραγματικότητα. Ἦσαν μόνοι. Ἡ Λίνα τὸν παρετήρει. Ἐκεῖνος ἀπέφυγε νὰ ἀντικρῶσῃ τὸ βλέμμα της. Στιγμαὶ τινὲς σιωπῆς διήλθον, καθ' ἃς ἀμφοτέρων αἱ καρδίαι ἔπαλλον δυνατὰ. Ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου σιωπηλοὶ, τεταραχμένοι, αἰσθανόμενοι, ὅτι ὄφειλον μίαν ἐξομολόγησιν.

— Γνωρίζεις, Παῦλε, τί συμβαίνει; ἤρωτήσεν ἡ Λίνα ἐρυθριῶσα.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εἶπεν ἐκεῖνος.

— Μὴ λέγεις, δεσποινίς, νὰ λέγῃς Λίνα, ὅπως ἐγὼ λέγω Παῦλε.

Ὁ Παῦλος δὲν ἀπήντησεν. Ἡ Λίνα ἐξηκολούθησε... Θέλεις νὰ γίνῃ αὐτό;

— Διατί μὲ ἐρωτᾶτε;

— Διότι ἐγὼ δὲν θέλω.

— Τότε διατί ἐδέχθητε;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο τεθλιμμένος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του τὴν ἠτένισαν πλήρεις μελαγχολίας.

— Ἐπρεπε νὰ δεχθῶ! εἶπεν ἐκείνη πικρῶς. Ἐπρεπε νὰ δώσω μίαν ἀπάντησιν κατεπείγουσαν, ἐπομένως εἶπον, ὅτι δέχομαι. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει. Ἡθέλα νὰ σὲ ἐπανεβλέπω προηγουμένως, ἀλλὰ δὲν εἶχα καιρὸν. Ἐζήτησαν νὰ συγκατανεύσω. Μὲ ἰκέτευον σχεδόν. Ἐδέχθην σκεπτομένη, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ μὲ ἠμποδίζε νὰ σοῦ ζητήσω μίαν συνέντευξιν. Εἶπέ μου λοιπὸν! Εἶπέ μου! Θέλεις νὰ ζήσωμεν μαζύ;

Εἶχε κύψῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας μίαν του λέξιν. Ἡσθάνετο τὴν πνοήν της ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ βλέμμα της ἰκετευτικὸν καὶ πλήρες πάθους νὰ συγκλονῆ τὴν ὑπαρξίν του ὅλην. Ἡ συγκίνησις του ἦτο μεγάλη.

— Λίνα, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς ἠγάπησα πάντοτε. Ὑπῆρξατε δι' ἐμὲ πᾶν, ὅτι ἐμπερικλείεται εἰς τὰς λέξεις ἐλπίς, χαρὰ, καὶ εὐτυχία ἑνὸς βίου. Κατὰ τὰ ἐξ ἔτη κατὰ τὰ ὅποια πλησίον ἀλλήλων διήλθομεν, ὑπῆρξατε μίαν λατρεία τῆς ψυχῆς μου. Ἡννόουν, ὅτι μὰς ἐχώριζεν ἀπόστασις μεγάλη, ὅτι ἦτο μίαν πικρὰ πλάνη νὰ ἀφεθῶ εἰς τὴν ἐλπίδα αὐτὴν καὶ προσεπάθουν νὰ σὰς ἀποφύγω. Ἀλλ' ἡ καρδία μαντεύει πάντοτε, καὶ αἰσθάνεται ὅταν ἀγαπᾶται ἢ ὅταν μισεῖται. Κρύπτονται πολλαὶ αἰτίαι σχεδόν ὀπισθεν μιᾶς ἐπιτετηδευμένης συμπεριφορᾶς. Διότι ὅταν τὸ καθῆκον ὀμιλεῖ, ἡ καρδία πρέπει νὰ σιωπᾷ. Ἀλλὰ καὶ σιωπῶσα πάλαι πάντοτε, διότι δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ. Σὰς ἠγάπησα πάντοτε, μετὰ πάθους, μετὰ παραφορᾶς. Διατί ἠθελήσατε τὴν συνέντευξιν αὐτὴν; Διατί νὰ μὲ ἀναγκάσετε εἰς τὴν ἐξομολόγησιν αὐτὴν, ἣτις εἶνε περιττῆ ἐντελῶς;

— Τὸ νομίζεις; Δὲν ἀγαπᾶς σὺ μόνος. Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ. Ἐάν ἡ συνέντευξις αὐτὴ ἦτο περιττῆ, δὲν θὰ τὴν ἐζήτησαν. Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ Παῦλε! Θέλω νὰ ζήσω μὲ σὲ μόνον.

Εἶχε κλίνει πρὸς αὐτὸν. Ἡ κεφαλὴ της εἶχεν ἐγγίσῃ τὸν ὦμον του, ἡ μεταξώδης κόμη της ἐθώπευσε τὴν παρειάν του.

Τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν φρικίαις

διέτρεξε τὰ σώματά των, στεναγμὸς ἐδόνησε τὰ στήθη των.

— Ἐννοεῖς, Λίνα, εἶπεν ἐκεῖνος συγκεινημένος, πόσον σοβαρὸν εἶναι αὐτό, τὸ ὅποιο ζήτησις; Ὁ πατήρ σου ποτέ δὲν θὰ συναινέσῃ. Εἶνε ὄλα ἐναντίον μας. Πρέπει νὰ μὲ λησμονήσῃς.

— Μὴ λέγεις αὐτά. Γνωρίζεις, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν. Μὴ φέρεις ὄλας αὐτὰς τὰς ἀντιρρήσεις καὶ τὰ ἐμπόδια. Θὰ φύγωμεν μακρὰν. Μὴ θελήσῃς νὰ μὲ κάμῃς δυστυχῆ. Σκέψου λοιπὸν πόσον πολὺ σὲ ἀγαπῶ. Τί μὰς ἐνδιαφέρει διὰ τοὺς ἄλλους;

— Ἐάν ἤξευρες πόσον πολὺ πονῶ δι' ἐπὲ καὶ μέχοι ποίου σημείου σὲ ἀγαπῶ, ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἔλεγες αὐτά, εἶπεν ἐκεῖνος πλήρης πικρίας. Μὲ ἀγαπᾶς. Τὸ αἰσθάνομαι, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ὁ ἔρωσ αὐτὸς πρέπει νὰ ἐκλείψῃ.

— Ἐάν αὐτὸ δι' ἐσὲ εἶναι πικρὸν, δι' ἐμὲ εἶναι θανατηφόρον. Ἐάν δι' ἐσὲ φέρῃ πικρὰς στιγμὰς, δι' ἐμὲ θὰ δημιουργήσῃ ὀλοκλήρον πικρὸν βίον. Ἀλλ' εἶμαι πτωχός! Ὁ δυστυχῆσις μὲ ἐμὲ καὶ ἀργότερον θὰ καταρᾶσαι ἴσως τὰς στιγμὰς αὐτὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἀφῆθης εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ ἔρωτός μας.

— Εἶμαι καὶ ἐγὼ πτωχὴ, τὸν διέκοψεν ἐκείνη. Θὰ ὑποστῶ τὴν τύχην μου, οἰκδῆποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ. Θὰ εἶμαι εὐτυχῆς, ἔστω καὶ πτωχῆ, διότι θὰ μὲ ἀγαπᾶς σὺ! Διότι θὰ ζῶ πλησίον σου! Μοῦ εἶναι ἐντελῶς περιττὸς ὁ πλοῦτος, χωρὶς ἐσὲ. Ἡ ἀμοιβαία μας ἀγάπη θὰ μὰς χαρίσῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν θὰ μὰς κλέπῃ ὁ ὀλιγαρκῆς βίος. Θὰ ζῶμεν ἀπλῶς. Μήπως εἶναι ἀνάγκη νὰ ζῶμεν μὲ τὴν πολυτέλειαν αὐτὴν; Δὲν εὐρίσκεις λοιπὸν ἀρκετὸν, ὅτι ἀγαπῶμεθα;

Πόσον ἦτο ὠραία τὴν στιγμήν ἐκείνην. Πλήρης ἀφοσιώσεως. Πλήρης μεγαλοφυγίας.

— Εἶμαι εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς, εἶπεν ὁ Παῦλος, λαμβάνων τὴν χεῖρα της. Δέχεσαι νὰ κατέλθῃς μέχρις ἐμοῦ; Δὲν θὰ δυνηθῶ ἴσως νὰ σοῦ προσφέρω τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἀλλ' ὡς ἀντάλλαγμα θὰ διαθέσω τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου. Θὰ ἀγωνισθῶ, θὰ θυσιασθῶ ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ θὰ σοῦ παρέξω βίον ἀνευ φροντίδων καὶ στενοχωριῶν. Ἡ ἀγάπη σου θὰ μοῦ δίδῃ θάρρος καὶ ἐλπίδα.

— Παῦλε!

— Λίνα!

— Τὰ χεῖλη των τότε ἠνώθησαν εἰς ἓν γλυκὺ φίλημα, εἰς ἐπισφράγισιν τοῦ ἀμοιβαίου αὐτοῦ ἔρωτός των.

Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον.

— Πότε θὰ σὰς ἐπανίδω; ἠρώτησεν ἡ Λίνα.

— Αὔριον τὴν αὐτὴν ὥραν, εἶπεν ἐκεῖνος. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ ὑπηρετρία εἰσῆλθε κομίζουσα μεγάλην ἀνθοδέσμην ἀπὸ ὠραιότατα ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ ρόδα, συνοδευομένην μὲ ἓν

ἐπισκεπτήριον τοῦ κ. Ζάννου. Ὑπάρχει πάντοτε μίαν εἰρωνείαν τοῦ μοιραίου ἐν τῇ ἐκχύσει τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Ὁ Παῦλος καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐθιμάτιζεν ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Ἦτο ἐντελῶς εὐτυχῆς. Ἡσθάνετο ἀκόμη ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸ γλυκὺ φίλημα τῆς Λίνας. Ἐνόμιζε διαρκῶς, ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν της νὰ τῷ ἐπαναλαμβάνῃ αἰ Παῦλε, σὲ ἀγαπῶ!

Ὡ! γλυκεῖαι παραιοθήσεις τῆς ἐρώσεως ψυχῆς! Τί γλυκύτερον ὕμῶν! Τί βραχύτερον ὕμῶν! Τί ψευδέστερον ὕμῶν!

Ἐκάθησε παρὰ τὴν μικρὰν του τράπεζαν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀγάπης του τῇ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πλήρη πάθους καὶ λατρείας. Τῇ ἔγραψε περὶ τοῦ ἔρωτός του, περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του, ἐκφραζόμενος περὶ τῆς παραδοχῆς ἐκ μέρους του τῆς φυγῆς, περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ ἐγίνετο αὐτὴ. Ἦτο τρελλὸς σχεδόν. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἦτο πᾶν ὅ,τι οὗτος προσεδόκα εἰς τὸν βίον του. Τὰ χεῖλη του κατέρυθρα ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἠνοίγοντο μόνον διὰ νὰ προφέρουν τὸ γλυκὺ τῆς ὀνομα: Λίνα!... Ἀλλὰ μεθ' ὁποίας παραφορᾶς, μεθ' ὁποίου ἔρωτός! Ὡ! ναί, ναί, ἦτο εὐτυχῆς. Ἡσθάνετο τὴν ἐντελὴν σημασίαν τῆς λέξεως περὶ αὐτόν. Τὸν ἠγάπα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε τόσον πολὺ! Ἐκείνη τὴν ὁποίαν τσακίς ὄνειροπῶλησε. Τί ἄλλο περισσότερο ἠθέλε; Πᾶν ὅ,τι ἐζήτη καὶ ἐπόθει συνωψίζετο εἰς αὐτὴν μόνον. Θὰ ἔζων εὐτυχεῖς μακρὰν ὄλων. Ὁ Παῦλος διὰ τὴν Λίνα, καὶ ἡ Λίνα διὰ τὸν Παῦλον.

Ἀλλ' αἰφνης ἡ δευτέρα σκέψις, ἡ μάλλον θετικὴ, ἣτις ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἔξασιν τοῦ πάθους διέτρεξε τὸ πνεῦμα του.

Θὰ εἶχε πράγματι ἡ Λίνα τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονὴν νὰ συμμεθέξῃ, χάριν τῆς ἀγάπης των, εἰς μίαν ζωὴν πλάνητα καὶ δυστυχῆ μέχρις ὅτου θὰ ἠδύνατο αὐτὸς νὰ τῇ ἐξασφαλίσῃ ἡμέρας ὅπως δήποτε ἀνέτους; Καὶ ἂν ἡ ἀγάπη της αὐτὴ ἦτο μίαν ἀπλῆ συμπάθεια, τὴν ὁποίαν ἐσφακμένως ἐκείνη ἐνόμισεν ἔρωτα; Ἐάν ἀκόμη ἦτο μίαν ἰδιότροπία νεῦνακῆ, ἣτις ἀργότερον θὰ παρήρχετο; Εὐρισκομένη ἤδη ἐν μέσῳ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ πλοῦτου ἐδέχετο νὰ στερηθῆ τούτων. Ἀλλ' ὅταν θὰ ἐδοκίμαζεν τὴν ζωὴν τῶν στερησεων καὶ τῆς ἀνάγκης; Τότε; Καὶ ἐάν ἀκόμη τὸν ἠγάπα πράγματι, θὰ ἦτο τόσον ἰσχυρὰ ἡ ἀγάπη της, ὥστε νὰ μὴ κλονισθῇ κατὰ τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ἡμέρας; Θὰ ἦτο τόσον βαθεῖα ὥστε νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὰς πικρὰς ἐπιδράσεις; Καὶ ἐάν ἀκόμη εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑπομείνῃ, πόσον πικρὸν ἠθελεν εἶσθαι δι' αὐτόν νὰ μαντεύῃ ὅτι ὑπὸ τὸ γαλήνιον πρόσωπόν της κρύπτεται ἡ πικρία καὶ ἡ ὀδύνη! Ὅτι μετανοεῖ, διότι τὸν ἠκολούθησεν, ὅτι ἴσως κατὰ βάθος τὸν μισεῖ! Ἐάν δὲ ποτὲ λέξις τις ἀνέλθῃ μέχρι τῶν

χειλέων της, αποκαλύπτουσα τὰς μυχίας αὐτῆς σκέψεις. Πόσον τότε θὰ ἐλυπέτο καὶ θὰ κατῆρατο τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἀρκούσαν δύναμιν νὰ λογισθῇ τὰ θλιβερὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Ἐὰν ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ἀγάπη της συνετριβέτο ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν στερήσεων τοῦ βίου, τί θὰ ἔμενεν τότε; Εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν τρομερὸς πόνος διεπέρχθη τὴν καρδίαν του.

Ἐὰν ἡ ψυχρότης βαθμυδὸν τοὺς ἀπομάκρυνεν καὶ ἐβλεπέ τότε τὴν Λίνα σιωπηλὴν, μεταμελειμένην; Ὡς ἠσθάνετο βαρεῖας τὰς τύψεις, ἔτι συνετέλεσεν εἰς τὴν δυστυχίαν της, ἔτι τὴν ἀπέτρεψε τῆς εὐτυχίας της, ἔτι οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς της ἦσαν ἐν ἀνάθεμα κατ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ ὀδυνηραὶ καὶ πλήρεις ἀπεριγράπτου πόνου τὸν περιέζωσαν. Καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀπελπισίας του ὁ δυστυχὴς νέος ἤρχισε νὰ κλάι πικρῶς. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;

Τί ἄλλο παρὰ νὰ ὑποχωρήσῃ; Ἄλλὰ νὰ λησμονήσῃ, τὸ ἠσθάνετο ἀδύνατον. Ὡς ἔμενε λοιπὸν ἐκεῖ, παριστάμενος εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου της; Ὡς τὴν ἐβλεπε στηριζομένην ἐπὶ ἄλλου βραχίονος; φέρουσαν ἄλλου ὄνομα καὶ κλίνουσαν πρὸς ἑτέραν καρδίαν; Ἠσθάνετο, ὅτι ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεων του. Ὡς ὑπέφερε. Ὡς παρεφρόνει.

Αἱ μεγάλαι θλίψεις στειρεύουσιν τὰ δάκρυα. Εἶναι ἀληθές. Ὅταν ἡ ὑπάρξις ὅλη συντριβέται, τὸ σῶμα ἀδρανεῖ καὶ νεκροῦται. Ἡ ψυχὴ μόνη αἰσθάνεται καὶ πονεῖ.

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει δάκρυα.

Ἐχει ὅμως θλίψιν καὶ συναίσθησιν, τὴν ὁποῖαν ἀγνοεῖ τὸ σῶμα, διότι δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος καὶ τὴν δυνάμιν της.

Εἰς τὰ ὦτα του ἀντήχησαν αἰφνιδίως οἱ λόγοι τοῦ τραπεζίτου. «Εἶναι ὁ σύζυγός, τὸν ὅποιον ὄνειροπώλησά διὰ τὴν Λίνα. Εὐγενῆς ἐκ μεγάλης οἰκογενείας καὶ πλουσιώτατος». Αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Ἦτο μία τρέλλα νὰ ἐσκέπτετο τὸν γάμον αὐτὸν ἦτο μία ἐντελής ἀνοησία. Ἄλλὰ θὰ ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀδιάφορος; Καὶ τώρα μετὰ τὴν συνάντησιν τῶν αὐτῶν, τί θὰ τῇ ἔλεγε; Φωνὴ τις ὑπόκωφος ἐσύριζεν εἰς τὰ ὦτα του ἐπιμόνως: «Μὴ τὴν ἐπανίδης ποτὲ πλεόν· φύγε!»

Ἀποτεθάρρημένος, περιαλγῆς ἐκάθησε καὶ ἔγραψε δευτέραν ἐπιστολὴν, προσπαθῆσας προηγουμένως νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του καὶ νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Τὴν ἐσφράγισε καὶ ἐπέγραψε τὴν διεύθυνσιν. Μεθ' οὗ ἔγραψε γραμμὰς τινὰς πρὸς τὸν τραπεζίτην, ἀποκαλύπτων εἰς αὐτὸν τὸν πρὸς τὴν Λίνα ἔρωτά του. Τὸν ἠυχαρίσσει διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας του καὶ εἰς τὸ τέλος ἔθεσεν ἐν «χαίρετε».

Τὴν ἐπομένῃν ἡ Λίνα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν σκαίως τινὸς προαισθήσεως ἦτο ἐξηλωμένη

ἐπὶ τοῦ μικροῦ διβανίου τοῦ δωματίου της δταν ἡ ὑπηρετρία της ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου. Ἡ καρδία της ἤρχισε πενθίμως νὰ πάλῃ, ὡσεὶ προεμάντευε τὸν ἀποχαιρετισμὸν του. Μόλις ἀνέγνωσε τὰς πρώτας γραμμὰς, νεκρικὴ ἀγρότης ἐχύθη εἰς τὸ γλυκὺ της πρόσωπον. Ἰδοὺ τί περιείχεν ἡ ἐπιστολή. «Λίνα! —Σὰς ὀνομάζω μὲ τὸ γλυκὺ αὐτὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον τοσάκις ἐτρόφερα ἐν μέσῳ περιπαθείας καὶ ἔρωτος. Ὅ,τι προσέδιδε τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ βίου μου εἰσθε σέε. Ἐπῆρξατε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη γλυκεῖα εὐτυχία, ἣτις τόσον γλυκεῖα εἶναι, ὥστε μόνον διὰ τῆς φαντασίας δύναται τις νὰ τὴν περιλάβῃ. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθήκοντα καὶ χρῆσά ἀνώτερα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν εἰς τὰ αἰσθημὰτα μιᾶς καρδίας, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς χαρᾶς; καὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας της ὀλοκλήρου.

ΔΙΑΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΞΙΟΧΕΙΡ

Ἡ χρῆσις τῆς δεξιᾶς ἀντὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἀποτελεῖ φυσιολογικὸν χαρακτήρα εἰδικὸν τῷ ἀνθρώπῳ, ἡ δὲ λειτουργικὴ αὐτὴ ἀσυμμετρία, ἡ ἀντικειμένη πρὸς τοὺς νόμους τῆς ὀργανικῆς συμμετρίας δὲν ἀπαντᾷ εἰμὴ μόνον παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ εἶδει, ὡς ἡ εἰς τινὰς ἀνθρωποειδεῖς πιθήκους, ἐξ ὧν ὁ οὐραγγοτάγγος εἶνε δεξιόχειρ, οἱ δὲ γορίλλαι καὶ χιμπατζῆς ἀριστερόχειρες.

Πλεῖστα βεβαίως θεωρίαι ἐπροτάθησαν, ὅπως ἐξηγήσωσι τὴν λειτουργίαν ταύτην, ὧν διασημότερα εἶνε ἡ τοῦ Μπροκά, ἔστις ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε δεξιόχειρ, διότι κατὰ τὸν ἐγκέφαλον εἶναι ἐπαρίστερος. Τὸ ἐπιχείρημα ὅμως τοῦτο δὲν εἶνε τῶσπ πειστικόν, δυνάμεθα δὲ κάλλιστα ν' ἀντρέψωμεν τοῦτο καὶ εἴπομεν, ὅτι ἐπειδὴ ποιούμεθα χρῆσιν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐνεκ τούτου καὶ ὁ ἐγκέφαλος ἡμῶν ἀνεπτύχθη μᾶλλον πρὸς τ' ἀριστερά.

Πράγματι αἱ θεωρίαι τοῦ Μπροκά, τοῦ Δαρῆστ, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ ὠραίου, ὡς καὶ ἡ νεωτέρα τοῦ Ἐρτζ, ἡ ἀποδίδουσα τὴν χρῆσιν τῆς δεξιᾶς εἰς θρησκευτικὸν λόγον, οὐδόπως ἔλαβον ὑπ' ὄψει τὸν γενικὸν νόμον, ὅτι πάντες οἱ λαοὶ οἱ τε σύγχρονοι ὡς καὶ οἱ προϊστορικαὶ ἦσαν δεξιόχειρες. Ἡ ἰδιότης δὲ αὐτὴ ἀπετύπωσε τοὺς χαρακτήρας αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου προϊστορικοῦ κρανίου τοῦ προτέρου ἀνακαλυφθέντος εἰς τὴν ἐν Γαλλίᾳ Ghapelle—aux—Saints.

Ἐσχάτως ὁ Ἐμπέρ ἐπρότεινε ἄλλην ἐξηγήσιν κατ' αὐτὸν ἡ παθολογία δεικνύει σαφῶς, διατὶ οἱ ἀνθρωποὶ πασῶν τῶν χωρῶν καὶ πάντων τῶν χρόνων ἦσαν δεξιόχειρες. Ἐκ ταύτης μανθάνομεν, ὅτι αἱ καταβαλλόμεναι δυνάμεις, αἱ ἀληθῶνες, αἱ κινήσεις τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ σώματος ἀπηχοῦσι βαθύτατα ἐπὶ τῆς καρδίας, καὶ οὕτω ὁ νόμος τοῦ μικροτέρου κόπου ἐξηγεῖ διατὶ ὁ ἀνθρώπος μεταχειρίζεται κυρίως τὸν δεξιὸν βραχίονα. Ἡ ὀρθία λέγει, στάσις ἐπέφερον εἰς τοὺς βραχίονας εἰδικὴν λειτουργίαν, ἣτις ἠξήθη μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δὲ πρὸς τὰ ἔογα ἐπιδεξιότης, δηλαδή ἡ μυικὴ ἰσχύς διευθυνομένη ὑπὸ τῆς νοημοσύνης ἐνεφανίσθη ἐν τῷ κόσμῳ. Αὕτη ἀνέπτυξε τὴν πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα ροπὴν, ἐπενεγκοῦσα τὴν ὑπεροχὴν τοῦ μέρους τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις θὰ ἐπηρέαζε ὀλιγώτερον τὴν καρδίαν. Τὸ ἀριστερόν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου ἐπωφελήθη τῆς ὑπεροχῆς ταύτης τοῦ δεξιῦ βραχίονος.

Οὕτω κατ' αὐτὸν εἴμεθα δεξιόχειρες ἐνεκ τῆς θέσεως τῆς καρδίας.

Τὸ δ' ἐπαρίστερον εἶνε ἀνωμαλία σχετικῶς σπανία καὶ ἐν ἀναλογίᾳ σχεδὸν ὅμοια παρὰ

«Παρηγοροῦμαι ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντός μου. Δὲν θὰ μάθω τίποτε πλεόν δι' ἐμέ. Ὡς φύγω μακρὰν. Εὐχομαι πᾶν ἔτι καλλίτερον, εὐγενέστερον καὶ ὠραιότερον εὐχεται μίᾳ φίλῃ ψυχῇ.—Παῦλος.»

Εὐγενῆς καρδία! ἐψέλλισεν ἡ Λίνα, ὅταν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν. Πράγματι μὲ ἠγάπησε. Μόλις δύναμις νὰ ἐννοήσω τὸ βῆθος τῆς ἀγάπης του. Ἄλλὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν καύσω. Ὡς εἶναι δι' ἐμέ κειμηλίον ἱερὸν καὶ πολῦτιμον ἑνὸς ἔρωτος ὑψηλοῦ καὶ εἰλικρινοῦς.

Εἰς τὸ γέσθη ὁ τραπεζίτης ἀνεκοίνασε μόνον, ὅτι ὁ Παῦλος ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ. Ἡ Λίνα ἠσθάνθη νὰ ὀλισθίλῃ ἢ περὸν ἐκ τῶν δακτύλων της. Τὸ βλέμμα της ἰκετευτικὸν σχεδὸν καὶ πλήρες πικρίας συνήντησε τὸ τοῦ πατρὸς της.

πᾶσι τοῖς λαοῖς, κατὰ τὰς στατιστικάς. Δὲν ὑπάρχουσι λαοὶ ἀριστερόχειρες, διότι τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους ἀποτελεῖ τυχαίαν διαταραχὴν ἐξ ὀλοκλήρου ἀντιθετον πρὸς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν.

N. K. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΡΙΑΝ ΜΕΣΑΖΟΥΣΑΝ

Ἀλεξάνδρεια 1 Μαΐου 1913

Κύριε Ποιήτεις

Σὰς γράφω, ὅπως μοῦ εἶπατε, μερικὰς ἀνακοινώσεις, ἀποκαλύψεις, συμβουλὰς ἢ καὶ ἐκφράσεις τοῦ προτατευτικού μου πνεύματος, διότι δὲν ἤξεύρω ποῖαν ὀνομασίαν νὰ δώσω εἰς τὰς ἐμπνεύσεις του αὐτάς. Αἰσθάνομαι, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην γράφω ὑπὸ τὴν ἐπήρειάν του. Ὁ, τι δὲ αἰσθάνομαι ἐκ τῆς ἀκράτου παρουσίας του δὲν δύναμαι νὰ τὸ περιγράψω. Τὸ ἀντιλαμβάνομαι, τὸ ἐννοῶ, συνομιλῶ νοερώς, λυμβάνουσα ἀπκνήτεις καὶ ἰδέας, χωρὶς ἢ ὕλη νὰ μεσολαβῇ. Τὸ αἰσθάνομαι τρόπον τινὰ περὶ ἐμέ καὶ ἐν ἐμοὶ συγχρόνως, ἀλλὰ ἢ συνάφεια αὕτη γίνεται ἐντὸς τῶν ὄρων τῆς πνευματικῆς συναισθήσεως τόσον ἐντελής, ὥστε μόνον ἀμυδρῶς πως ἀντιλαμβάνεται τὸ σῶμα. Ὅπως δὴποτε εἶμαι περισσότερο εὐχαριστήμενη διὰ τοῦτο. Ἐρωτήσασα αὐτό, διατί δὲν παρουσιάσθη, δταν τὸ προσεκάλεσα ἡμέραν τινά, μοῦ ἀπήντησεν: — Ἐννοῶ καλλήτερον σοῦ, πότε ἔχεις ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς μου. Ὅταν αὕτη παρίσταται, προδιαθέτω τὸ πνεῦμα σου, ἐὰν ἢ ὕλη ἀνθίσταται, ἢ χεῖρ σου ἐμπνεομένη χαράττει κείμενα ἀνάλογα τῶν περιστάσεων, διὰ τῶν ὁποίων δύνασαι νὰ διαφωτισθῆς. Δὲν σε ἀποκλείω ἐν τούτοις τῆς προσκλήσεως. Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκεις ἐπὶ ἐν αὐτῇ θὰ μνησθῆς πράγματα ἐντελῶς περιττά;

Ἰδοὺ ἢ περὶ ποιήσεως ἀνακοινώσεις του. Ὡς ἂν τῇ ποιῆσει ἀκόλουθος ἦ, φεῖγε πᾶν ξένον καὶ ἐπιτετηθευμένον. Ἡ ψυχὴ γὰρ ἐλευθέρω ὑπῆρξε ποτέ, ἄρρηκτος δὲ τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς ἢ ἔχουσι. Πεδία δράσεων προηγήθησαν τῶν ἡμερῶν σας, ποσῶς δὲ μὴ νομίστητε τὸ πνεῦμα ὑμῶν ἀμέτοχον καὶ ἀνικανον νοῆσαι τῶν γνῶσεων. Ἐν ὑμῖν ἔγκειται αὐτῇ αὕτη τὴν τελειότης. Ταύτην διαχύσατε! Ταύτην ἐκφράσατε!

Ὅταν ἐν ὑμῖν κυκλίνεται τῆς ποιήσεως τὸ πῦρ, ἴνα τί ζητήτε τοῦτο εἰς τὰς ἐναπομεινούσας γραμμὰς τῶν προγενεστέρων σας; Λυμβάνετε ἐξ αὐτῶν τὴν στρέβλωσιν καὶ ἀκολουθεῖτε ταύτας ἐσφακλένας οὖσας ἢ καὶ ὀρθάς.

Διατί δὲν δίδετε ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς σας; Εἶνε αὕτη πλειότερον προηγμένη ἢ ὅσον ὑμεῖς αὐτοὶ νομίζετε. Ἔστε δὲ βέβαιοι, ὅτι ἐγκληματαίτε, ἐὰν ἐν ἐκάστη ὑμῶν ἐνσαρκάσει δὲν συντελεῖτε εἰς τὴν ἐξάγνυσιν, διαμάρφωσιν καὶ ἠθικοποίησιν ὑμῶν.

Ἐὰν πράγματι θέλετε νὰ φθάσητε πρὸς τὸ ἀληθὲς καὶ μέγα, μὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς στρέψητε εἰς ὁ, τι φιλοσοφικόν, ζῆξιν καὶ ἀπαράμιλλον οἱ ἄνθρωποι κρίνουσιν.

Αἱ καθάραι ὑμῶν καὶ ὑψηλαὶ ἰδέαι θέλουσι συγχισθῆ, θέλουσιν ἀμαυρωθῆ.

Ἀφῆτε ἑαυτοὺς τῇ ὑμετέρᾳ ἐμπνεύσει.

Ἀφῆτε τὸ πνεῦμα σας νὰ τείνη πρὸς τοὺς ποθητοὺς αὐτῷ ὀρίζοντας, οὓς μόνον ἀντιλαμβάνεται καὶ ἐννοεῖ.

Μέμνησθε δὲ, ὅτι κατέχετε τῆς δυνάμεως τοῦ φωτός καὶ τῆς αἰωνιότητος.

Ὅτι τὸ θεῖον, ὑψηλόν καὶ ἀγνόν ἐν ὑμῖν μόνον εὐρήσεται.

Ὅδηγός ὑμῖν ἢ φύσις αὕτη ἔσεται, ἐν τῇ ἀντιλήψει δὲ αὐτῆς, εὐρήσετε τὸ τέλειον!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΛΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

— Οὐδὲν ἀπλοῦστερον καὶ καλεῖτερον ἢ ν' ἀποφεύγῃ τις τὸ κακὸν καὶ προκαλῆ τὸ καλόν. Εἰς πᾶσαν περίστασιν τὸ κέρδος θὰ εἴνε διπλοῦν.

— Ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐποχῆ πᾶσα ἀπείριστος πρᾶξις ἔχει δλέθρια ἀποτελέσματα, καθ' ὅσον ὁ ἔλεγχος εἴνε ἀύστηρος καὶ ἡ τιμωρία ἀμειλικτος.

— Πᾶσα ἐσφαλμένη θεωρία ἐν τῇ πράξει αὐτῆς, εἴτε ἱατρικῆ, εἴτε βιομηχανικῆ, ἐξοφλεῖται μετὰ τὴν ζωὴν ἐκατομμυρίων ἀτόμων.

— Τὴν σήμερον ἢ ἀντιζηλίῳ εἴνε ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, δν ἀναπνέομεν. Ἄνευ αὐτοῦ πολλὰ γυναικὲς δύνανται νὰ πάθωσιν ἐξ ἀσφυξίας.

— Ἀφ' ὅτου ἔπεσον ὁ ἀπηγορευμένος κερπός, ὁ διάβολος ἀναμυγνύεται ἀπανταχοῦ, καθ' ὅσον τῷ ἐπετραπῆ ἕκτοτε ἢ ἐλευθέρω εἰσόδός του.

— Ὁ ἔρω; καὶ ὁ διάβολος ἔχουσι τὸ μεγαλεῖτερον μέρος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καθ' ὅσον εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, ἂν ἀναζητήσετε τὸν αἴτιον, θὰ τὸν εὕρετε ἢ εἰς τὸν ἔρωτα ἢ εἰς τὸν διάβολον.

— Καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ γέροντες, καὶ οἱ εὐμορφοὶ καὶ οἱ ἀσχημοὶ εἴνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δηλ. μία ἡλικία καὶ μία ποιότης. Τοὺς μεταβάλλει μόνον τὸ δερμα ὁ ἥλιος, ἐξ οὗ καὶ ἡ διαφορὰ. Ἄρα ὁ ἥλιος εἴνε κομμωτὴς καὶ χουρῆς τῶν ἀνθρώπων.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ

Ὁ μικρὸς Μανώλης εἶναι τὸ ζιζάνιον τοῦ οἴκου καὶ ὁ ἀνησυχώτερος παῖς τῆς οἰκογενείας, πάντοτε πειράζων τινά, οὐδέποτε καθήμενος ἡσυχος, διαρκῶς λογομαχῶν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς, οἰκείους καὶ ξένους καὶ αἰωνίως δέρων καὶ δερόμενος, ἐκτὸς δταν μελετᾷ ἢ κοιμάται.

Τὸ ἐσπέρας εἰς ἀδελφὸς του προσέρχεται ἐν ταραχῇ πρὸς τὸν πατέρα καὶ τῷ λέγει σχολαστικῶς:

— Πάτερ ἀγαπητέ, διάταξον τὸν ἄσωτον υἱόν σου νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὸ γραμματόσημον, ὅπερ μοῦ ἀφῆρεσε. διότι θὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τὸν κτυπήσω ἕλασιν ἢ τοῦ σκάσω κανὲν μέλος.

Ὁ πατὴρ ταραχθεὶς καὶ ἐν θυμῷ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μικρόν.

— Βρῆ, τῷ λέγει ἀποτόμως τί ἔκαμες πάλιν; δόσε το 'πίσω, διότι... ἔξερεις... σ' ἐστάμισα.

— Ὅχι, πατέρα, φέμματα λέγει, ἀνακαρῆζει γοερώς ὁ Μανώλης, εἶναι δικό μου.

— Σὰς γελᾷ, πάτερ, ἀντιλέγει ἀγανακτῶν ὁ ψιλὸς ἀδελφός, θὰ τὸν ψάξω μόνος καί...
— Εἶσαι ψεύστης, σὺ δὲν εἶχες αὐτὸ τὸ γραμματόσημον. Πατέρα! σὲ γελᾷ.

Ὁ πατὴρ ἀμφιρρέπων, σιωπᾷ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ προσέρχεται ἡ ὑπηρετρία ἐν σπουδῇ καὶ ἐξάφει.

— Κύριε, Κύριε, λέγει τῷ Κυρίῳ ἐν ταραχῇ σπαρμωδικῇ μαζεύσατε τὸ παιδί σας, δὲν μ' ἀφίνει ἡσυχὴν νὰ ἐργασθῶ, με κτυπᾷ καὶ μοῦ πετᾷ τῆς παντόφλης μου. Κυτάξατε τὰς χεῖρας μου.

Ὁ πατὴρ ἀφίνων τὴν ἐφημερίδα του, ἀγανακτισμένος ἀνακαρῆζει, ἐγειρόμενος:

— Βρῆ διάβολε, τί εἴνε αὐτὰ πάλιν; μορῆ θὰ σὲ σκοτώσω, νὰ, στάσου, νὰ σὲ πιάσω, νὰ σοῦ δείξω, μορῆ, δὲν θὰ βάλῃς γινῶσι;

Καὶ ὁ Μανώλης κλαίων καὶ ἀπομακρυνόμενος ἐν σπουδῇ, ἀτακαρῆζει:

— Πατέρα, σὲ γελᾷ, εἶναι καλαβὴ αὐτῆ, τῆς ἐσπρωξῆ τῆς παντοφλῆς, ποῦ τῆς εἶχε στή μέση καὶ θέλει νὰ κἀνῃ τὴ φρόνιμη, δὲν τὴν ξέρεις, ποῦ θέλει νὰ κἀνῃ ρεκαλάμα;

— Μπα, Κύριε, τί εἶναι αὐτὰ, ἐγὼ δὲν μπορῶ, εἶτοι ἐδῶ μέσα, ἐρωτήσατε τὴ μαγειρίσα νὰ δῆτε τί μοῦ κἀνει κάθε λίγο.

— Βρῆ ψεύτρα, ἐοῦ δὲν μοῦ πετοῦσε πατάτες;

— Βρῆ ψεῦτη, μπα, μπα, Κύριε αὐτὸς μοῦ τὰς πετοῦσε καὶ σὸς λέγει ἐγὼ, τί ψεῦταρος!...

Ὁ Κύριος πετῶν τὴν ἐφημερίδα του, πᾶνει τὴν παντόφλα του καὶ τὰ μένεα πνέων κατὰ τοῦ τολμηροῦ υἱοῦ του, τοῦ τὴν πετᾷ εἰς τὸ πρόσωπον, ἐνῶ ἀναζητεῖ ράβδον δεξιᾷ καὶ ἀριστερά.

— Θὰ τὸν σκοτώσω, ἀφήστε με, θὰ τὸν σκοτώσω, ποῦ εἶναι, ποῦ ἐκρύφθηκε; βρῆ, θὰ σὲ πιάσω, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς.

Ὁ Μανώλης δὲν εὐρίσκειται οὐδαμοῦ, εἶχε γίνῃ σφαντος.

Ἡ Κυρία ἐπεμβαίνουσα:

— Ὄψ! ἄς τὸν, καθήμε, κάθεσαι καὶ συγγίξεσαι μετὰ τὸ καληὸπαιδο, ἄς γίνῃ ὁ, τι διάβολο θέλει, δὲν εἰμπορῶ πλέον, ν' ἀκούω καννάδες καὶ συγγύσεις κάθε λίγο, θ' ἄρρωσισθῶ.

Ὁ Κύριος ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του μεμψιμοιρῶν καὶ ἀγανακτῶν.

— Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται, θὰ τὸν σκοτώσω, ἄμ τὸν πιάσω στὰ χεῖρα μου.

Ἡ Κυρία δίδουσα τέλος εἰς τὴν σκηνῆν:

— Ἐθαγγελιό, εἰπέ τους νὰ σερβίρουν τὸ φαγητόν. Περιεργον ἄ κ. Πιτάκης δὲν μὰς ἤλθεν ἀπόψε.

Ὁ Μανώλης προβάλλων. — Οὔτε ὁ Νομῆκης, μαμμὰ, ἐγὼ ξέρω γιατί.

Ὁ Κύριος ἐγείρει τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ καναπέ, ἐφ' ὃ εἶχε κατακλιθῆ:

— Βρῆ, ἐδῶ εἶσαι μασκαρᾷ; στάσου καὶ σ' ἐπίασα.

— Ἡ Κυρία, μειδιώσα:

— Διατί δὲν ἤλθον;

Ὁ Μανώλης: ἐκ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος:

— Νά, γιατί εἰξευραν, πῶς θὰ τὰ βάλλετε μαζί μου καὶ θὰ με δείρετε.

Εἰς τὴν τράπεζαν πρὸς τὸ τέλος:

Ἡ Κυρία πρὸς τὸν Κύριον:

— Νά σοῦ πῶ, ἐγὼ ἄλλη φορὰ τὸν Μανώλη δὲν τὸν παίρνω εἰς τὸν κινηματογράφον. Δὲν φαντάζεσαι τί δὲν μοῦ κἀνει. Θέλει καὶ καλὰ νὰ πηγαίνωμαι εἰς ὅποιον κινηματογράφον αὐτὸς θέλει. Δὲν ἀφίνει κανένα εἰς ἡσυχίαν, ὅλους πειράζει, θὰ εὔρω δὲ ἐπὶ τέλος τὸν μελά μου γιὰ καλὰ με κανένα.

Ὁ Κύριος εὐκόλως ἐξαπτόμενος, ἐξάλλος πάλιν ἐξ ὀργῆς γενόμενος προλαμβάνει καὶ κτυπᾷ τὸν υἱόν του, ἀρεσκόμενον ἐν τούτοις νὰ κἀθηται ἀριστερόθεν πάντοτε τοῦ πατρός του.

Ὁ Μανώλης; γοερῶς κλαίων:

— Πῶς κτυπᾷς ἐπὶ: διατί νὰ με κτυπήσῃς; διατί, κύριε ποτέρα νὰ μὴ με ἀκούσης καὶ ἐμένα, διατί νὰ πιστεύσῃς τὴν γυναικα σου καὶ ὄχι ἐμένα; Ἄχ, ἄχ, τοῦτο δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ὑπεφῆρω, ἀκοῦς νὰ με κτυπᾷ ἄδικα, ἄδικα, ὦ! ὦ! ὦ!

— Ἡ μήτηρ, ἐπεμβαίνουσα:

— Πολὺ δίκαια καὶ ἄλλοτε δὲν θὰ σὲ πάρω εἰς τὸν κινηματογράφον μαζί μου.

Ὁ μικρός. — Κι' ἐγὼ διὰ πείσμα σας θὰ πηγαίνω, νὰ, θὰ πηγαίνω.

Ὁ πατὴρ. — Σούτ! σιωπῆ, ἀκόμη μιλάς; σκαμὸς, διότι θὰ τῆς ξαναφᾷς.

— Νά, δῆρε με ἐν κοτῆς, καὶ νομίζεις, ὅτι εἶμαι κουτός νὰ κάτσω κοντὰ σου.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὅλοι κἀθηνται εἰς τὸν προθάλαμον, ὅτε ἔρχεται κλαίονσα ἡ μικρὰ Πίτσα.

— Ὅχι! ὄχι, πᾶ, πᾶ, βῶχ, ὄχι, ἄ, μαμμὰ, μ' ἐβάρωσεν ὁ Μανώλης ὄχι, ὄχι, μοῦ σπασε τὸ χέρι, νὰ, μοῦ σπασε τὸ χέρι, νὰ, ὄχι μ' ἐσκότωσε.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐγειρόνται ἐντρομοὶ ἐκ τῶν καναπέδων, ὅπου ἀνεκαθόντο μετὰ τοῦς ἀγῶνας καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας καὶ ὀργίζονται ἐκ νέου ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς μικρᾶς.

Ἡ μήτηρ παραπονομένη.

— Μὰ αὐτὸς εἶναι διάβολος δὲν ὑποφέρεται.

Ὁ πατὴρ μετ' ἀγανακτήσεως:

— Δὲν ὑποφέρεται, νὰ, θὰ τὸν σκοτώσω. θὰ τὸν σκοτώσω. Καὶ τρέχει κατόπιν τοῦ Μανώλη, σπεύδοντος νὰ κρυβῆ καὶ ἀνατρέψει ὅλα, καθίσματα, ἔδρας, τραπέζας καὶ λοιπὰ, σκευὴ, φωνάζων καὶ κραυγάζων ὀπισθεν τοῦ μικροῦ ταραξίου, τρέχοντος παντοῦ ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον καὶ ὅστις κατορθῶναι τέλος νὰ χωθῆ καὶ ἀσφαλισθῆ κάτωθι τῆς κλίνης του.

Ὁ πατὴρ ἔξωθι. — Ἐβγα γρήγορα ἔξω.

Ὁ μικρός. — Δὲν βγαίνω, νὰ, θὰ με δείρετε, πάλιν. θὰ κάτσω ἐδῶ ἕως τὸ πρωῒ.

— Θὰ σὲ δείρω, θὰ σὲ σκοτώσω, θὰ σὲ φυλάξω ἐδῶ ἕως ἀθριον, ὅλην τὴν νύκτα, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς;

— Κάτσε καὶ ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ.

Καὶ οὕτως ὁ μὲν φοβερός Μανώλης παραμένων ἐκοιμήθη ὑπὸ τὴν κλίνην του, ὁ δὲ τρομερός πατὴρ καὶ αὐτὸς παραμονεύων τὸν κατέλαβεν ὁ ὕπνος ἐπὶ τοῦ καναπέ ἀναμένοντα τὴν ἐξοδὸν τοῦ υἱοῦ του.

Τὴν πρωῒαν καὶ οἱ δύο γελῶντες μὴ ἔχοντες νεῦρα πλέον μετέβησαν εὐχαριστήμενοι ὁ μὲν εἰς τὴν ἐργασίαν του, ὁ δὲ εἰς τὸ σχολεῖον.

ΔΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΚΗΣΕΩΝ

23 ΤΕΥΧΟΥΣ

- 43. Άετος — Έτος
- 44. Λέων — Ίδη, δγ=Λεωνίδιον
- 45. Σάμος — Γάμος

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Κ. και Ν. Σ. Όδησόν. Άμφότεροι αι επιστολαί ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν και απηγητήσαμεν. — Χ. Σ. Άλεξάνδρειαν. Τελευταίον φυλλάδιον του 1912 σάς εστάλη εκ νέου. — Σ. Γ. Σ. Σεβαστούπολιν. Φυλλάδιον σάς αποστέλλονται τακτικώς άλλ' αποροϋμεν διατί τινά μās επιστρέφονται. — Δ. Τ. Σοφάδες Έπιστολή σας και συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν. — Δ. Τ. Ιερουσαλήμ. Έπιστολή και χρήματα ελήφθη. Εύχαριστούμεν. Γράφωμεν. — Γ. Θ. Τσατούρα. Έπιστολή και χρήματα ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν. Γράφωμεν. — Μ. Δ. Ν. Βόλον. Έπιστολή και συνδρομή ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν. — Γ. Π. Μυσχί. Έπιστολή και συνδρομή ελήφθη. Εύχαριστούμεν. Γράφωμεν. — Α. Χ. Ηelsingfors. Έπιστολή ελήφθη. Εύχαριστούμεν. — Δ. Τ. Σμύρνην. Έπιστολή ελήφθη. Φυλλάδιον εστάλησαν. Άναμένομεν νεωτέραν σας. — Π. Α. Κ. Λευκωσίαν. Έπιστολή και περιεχόμενα ελήφθησαν. Γράφωμεν. — Δ. Ι. Σ. Βυρητίον. Έπιστολή, χρήματα ελήφθησαν, εύχαριστούμεν, ταχυδρ. γράφωμεν και στέλλομεν και παραγγελίαν σας. — Π. Σ. Βατούμ. Έπιστολή και χρήματα ελήφθησαν, εύχαριστούμεν πολύ, ταχυδρ. γράφωμεν. — Ι. Κ. Κωνπολιν. Στερούμεθα άπαντήσεώς σας, τι γίνεσθε. — Κ. Σ. Χίον. Συνδρομή ελήφθη. Σάς ενεγράψαμεν. Φυλλάδιον εστάλησαν. — Π. Κ. Πάτρας. Έλήφθησαν. Έχει καλώς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έθνικά Τραγούδια

Ο φίλος εκ Ζακύνθου ποιητής κ. Άγγελος Σαλούτσης άγγελλει την προσεχή έκδοσιν τόμου ποιημάτων του υπό τον άνωτέρω τίτλον.

Είς εύρύτατον κύκλον άναγνωστών είνε προσφιλεστάτη ή καλλιτεχνική γραφίς του Ζακυνθίου ποιητού, και δέν άμφιβάλλομεν ποσώς ότι και ή νέα αύτη σειρά των ποιητικών του εμπνεύσεων θά γίνη άνάσπαστος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Αι Άδελφί Μαρτιμιανάκη ανέλαβον δια την έφετεινήν θερινήν περίοδον την διεύθυνσιν του φωτογραφικού περιπτέρου εν τη Λούνα Πάρκ του Ν. Φαλήρου, αύται μεταξυ των άλλων καλλιτεχνών μας προτιμηθείσαι, δια την άπαράμιλλον άληθώς καλαισθησίαν και άφοσίωσιν των εις την λεπτήν τέχνην των.

Και όπως το εν τη έδω Σταδίω άτελιέ των θαυμάζεται δια τας καλλιτεχνικάς του επιτυχίας και ανέδειξε το φωτογραφείον αύτων. ως εν των πρώτων της πρωτεύουσής, ούτω άναμφιβόλως θά εκτιμηθώσιν και αι υπηρεσίαι του εν τη Λούνα — Πάρκ περιπτέρου των.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

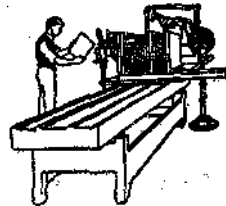
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΖΗΤΟΥΝΤΑΣ ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΩΝ

Παρακαλούνται όσοι αποστέλλουσιν ήμιν τας φωτογραφίας των, όπως δυνάμει της φυσιογνωμικής αποκαλύψομεν αυτοίς τά διατρέξαντα κατά το παρελθόν αυτών, τά συμβαίνοντα ήδη ως και τά μέλλοντα να τοίς συμβώσιν υπό εποψιν ύγιείας, έργασίας, ταξειδίων, κανονικής αποκαταστάσεως κτλ. ως και υπό εποψιν κέρδους και άπωλειών, φυσικού χαρακτήρος, ιδιοτήτων, ελαττωμάτων, προτερημάτων, προόδου ή ζημιών κτλ. παρακαλούνται επαναλαμβάνομεν, όπως σών τη άποστολή της φωτογραφίας των, ήτις δέον να μη είναι παλαιότερα των δύο έτών, μās αποστέλλωσι και σημείωσιν, ιδίως χειρον άπαραιτήτως, εν ή να σημειούται ή ηλικία αυτών, το μέρος της γεννήσεώς των, το επάγγελμα και εν διατελώσιν έγγαμοί ή ού. Ταύτα χρειαζομεν ήμιν προς άντικατάστασιν των έντυπώσεων. ών στερούμεθα, συνεπεία της άπουσίας αυτών, μη δυνάμενοι να κρίνωμεν άσφαλώς μόνον εκ του άψόχου χάρτου. Όστε μετά της φωτογραφίας στέλλετε άπωρινήτως και την σημείωσιν ταύτην.

Η Ήυθία της «Φύσεως»

ΦΩΤΟ-ΖΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Κατασκευάζονται παντός είδους ζιγκογραφίαι (κλισέ) και παντός μεγέθους εις μετρίαις τιμάς και άδημερόν.

Κατασκευάζονται όμοίως κλισέ δια δελτάρια, έπικεφαλίδες έπιστολών, λογαριασμών,

φακέλλων κτλ.

Ένοικιάζονται και πωλούνται κλισε μεταχειρισμένα δια περιδικά φύλλα, συγγράμματα, Ημερολόγια, Έφημερίδας κτλ. εις συμφερούσας τιμάς.

Η Διεύθυνσις αναλαμβάνει την προμήθειαν και άποστολήν εις τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν παντός αντικειμένου επί μικρῶ προμηθεία, αρκεί να καταβάλλονται το αντίτιμον και τα ταχ. τέλη.

Έγγράφονται συνδρομηταί εις οίανδήποτε Έφημερίδα ή περιοδικόν.

Δίδονται δωρεάν πληροφορίαι επί παντός ζητήματος. Δέχεται και αντιπροσωπείας Γραφείων και Καταστημάτων.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΩΝΗ εκ των τελειότερων της Πρωτεύουσής έχει προμηθευθή και έβραϊκά στοιχία. Ζητεί ως μαθητευόμενον Ισραηλιτόπαιδα γνωρίζοντα έβραϊκήν άνάγνωσιν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι καθύστερούντες έτι συνδρομῆς της «Φύσεως» όπως εύραροτούμενοι, άποστελώσιν ήμιν ταύτας συντόμως, καθόσον θέλομεν διακόψει εν έναντία περιπτώσει την περαιτέρω άποστολήν των τευχών. Έλπίζομεν, ούτοι άναλογιζόμενοι το δικαίον και τας δαπάνας ήμών, ότι θέλουσι σπεύσει, χωρίς να άναμείνωσι και ιδιαιτέραν είδοποίησιν μας.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ 23ου ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

(Περίοδος Τρίτη, έτος ΙΓ΄.) Μάιος 1912—1913

Έφευρέσεις—Άνακαλύψεις		Σελ.	
Αι άνασκαφαί του Κεραμεικού.....	50	Ο Τίγρις.....	110
Όνειρα και έφευρέσεις.....	135	Οι Πάγοι.....	258
Η άποστολή του Σικωτ. Ν. Πόλου.....	249	Άστρονομικά	
Παραγωγή ζωής εκ άνοργάνου ύλης.....	263	Η εκλειψις του ήλιου από αεροστάτου.....	6
Επιστημονικά			
Αι καταμετρήσεις του βάθους και του ύψους της γής.....	23	Ο κομήτης του Γκαλλέ.....	143
Πώς προσανατολίζονται άνθρωποι και ζώα.....	139	Το άπέραντον χάος.....	227
Ο ήλιος κινητήρ του κόσμου.....	158	Ο Ήλιος κινητήρ του κόσμου.....	191, 211 245
Αι άπίστες Ραϊντγκεν.....	208	Πνευματιστικά	
Το άπέραντον χάος.....	227	Η φιλοσοφία του Πνευματισμού.....	30
Παραγωγή ζωής εκ άνοργάνου ύλης.....	263	Ούίλλιαμ Στήν.....	42
Διπλά τέρατα.....	279	Αι σχέσεις των πνευμάτων προς τους ανθρώπους.....	53
Φιλοσοφικά—Κοινωνιολογικά			
Το ζήτημα της φυγής.....	8	Αι έμφάνιαι του Στήν.....	95
Ο Χριστιανισμός και ή γυνή.....	27	Η έμφάνιαι του Στήν.....	80
.....	40	Ο κανονισμός κατά τας αρχάς του πνευματισμού.....	113
.....	57	Περί μετενσαρκώσεως κατά τον πνευματισμόν.....	126
Προς τους άπλητισμένους.....	83	.....	144
Περί της γυναικός εν τῷ κόσμῳ.....	116	Περίεργοι πνευματιστικά άνακοινώσεαι.....	214
Πρώτος ανάπτυξις.....	134	Τα περίεργα του πνευματισμού.....	231
Το πρόβλημα της γενέσεως της ύλης.....	157	Ο Πνευματισμός και ο πόλεμος.....	248
Η Γέννησις του Χριστού.....	173	Άνακοινώσεαι πνεύματος προς ποιήτριαν μεσάζουσαν,.....	292
Διαπλάσεις καρδιάς.....	260	Περιηγήσεις—Ταξείδια	
Φυτικά			
Ο Κεραυνός και αι καταγίδες.....	3	Η κατάκτησις του Ν. Πόλου.....	16
Άντικατοπτρισμός.....	29	Το σπήλαιον της Δογααράτης.....	163
Ο Κεραυνός και αι καταγίδες.....	36	Αι σύγχρονοι Άθηναι.....	178
Η ένδρος φυλοπτέρυξ.....	45	Ο Συμμαχικός πόλεμος.....	150
Τα μυμηκοφάγα.....	60	Ίστορικά	
Ο κεραυνός και αι καταγίδες.....	69	Θεοκτίστη ή Λεσβία.....	109
.....	91	.....	123
Οι Έλέφαντες.....	76	Ο Συμμαχικός πόλεμος.....	150
.....	98	Η περιστερά της παλιαρχίας των Παρισίων.....	162
		Ο Συμμαχικός πόλεμος.....	168
		.....	168
		.....	181
		.....	201
		.....	220

	Σελ.		Σελ.
Ο συμμαχικός πόλεμος	264	Αναζήτησις λευκόματος και ζαχαρώδους εν τῷ οὐρῷ	269
Ο Βασιλεὺς ἀπέθανε	244		
Ο συμμαχικός πόλεμος	281		
Ποιήσεις			
Διηγήματα — Λογοτεχνία			
Τὸ Πεπρωμένον	12	Κ. Παλαμᾶ Τριανταφυλλάκια	11
Ο Ὑδρομυλος	14	Ἄγγ. Σαλούτση. Ἡ καρδιά μου Σὺ	17
Ἡ Ἀθῶν	32	Σ. Οἰκονομίδου Μοῖρα κακὴ	17
Οἱ γάμοι τῆς Ἀριστομάχης	46	Α. Σαλούτση Πῶς μ' ἔρριψε	24
Ἐκδρομὴ βατράχων	59	Α. Σαλούτση. Τί σοῦ στέρνω	27
Ἡ Δέσποινα Ὠρέττη	102	Δ. Μαρκοπούλου. Ἐπεα πτερόεντα	40
"....."	117	Π. Κυπριανίδου Τὰ πουλιὰ	49
"Ἄνθος — Νέφος"	121	Σ. Οἰκονομίδου Ἐλένη Ἀμάρη	49
Παστέλ	131	Χ. Κουτούφαρη. Ἡ ἀγάπη τοῦ Δήμου	51
Συρανοῦ δὲ Μπερζεράκ	154	Κ. Βλασσόπουλου. Δὲν λησμονῶ	52
Ο λιποτάχτης	172	Χ. Κουτούφαρη Μάτια ὄνειρα	58
"Ὀδηγίαι διὰ τοὺς νοσοκόμους"	188	" Δου Μάτια	58
Πένθιμοι γραμμαῖ	217	Α. Σαλούτση Ἐλα μὲ μένα	67
Ο νεαρὸς ἠθοποιὸς	236	" Τί ἔχω γιὰ καρδιά	85
Ἀπὸ τὸν πλοῦτον	239	Γ. Πολίτη Ν. Καραμανλάκης	91
Πρόγευμα κυνηγῶν	277	Σ. Οἰκονομίδου	107
Ἀλέξανδρος Ἀλθαλοπούλου. Ἡμέραι παρελθόντος	284	Ι. Πολέμη Στὸ καλὸ	115
		Α. Σαλούτση Ἡθελα	122
		Β. Κυπριανίδου Κουράγιο	122
		" Εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ	127
		Σπ. Καββαδᾶ Στὸν σωτήρα τοῦ ἔθνους	137
		Ι. Πολέμη Τὸ κανόνι	137
		Σ. Οἰκονομίδου Ἐμπρὸς παιδιὰ	137
		Π. Κυπριανίδου Ἀλήθεψαν τὰ ὄνειρα	147
		Ν. Φιλιππίδη Στὸς στρατιώτας	153
		Σ. Οἰκονομίδου Εἰς τὰς Πριγκηπίσας	162
		Α. Σαλούτση Τὸ δλέμμα σου	163
		Φρ. Καρρέρ Mater Dolorosa	167
		Α. Σαλούτση Στὴ Βεντάλια	179
		" Τὸ φθινόπωρον	188
		Κλ. Ροστάνου Εἰς τὴν Ἑλλάδα	198
		Σοφ. Οἰκονομίδου Στὸν Κωνσταντῖνο	198
		" Στὸς πολεμιστὰς	199
		Π. Κυπριανίδου Στὰ θυμὰ	200
		Κ. Ροστάνου Παράγορδο τραγῶδι	207
		Α. Σαλούτση Ἡ Δύσις	207
		Π. Κυπριανίδου Θούρια ἔπη	209
		" Στὸν νεκρὸ Ζῆσο	209
		Γ. Παπαευστρατίου Στὴν Θάσσον	216
		Κλ. Ροστάνου Μὴν ἀγαπήσης	217
		Π. Κυπριανίδου Στὸν περασμένο χρόνον	217
		Σ. Οἰκονομίδου Ὁ τρισένδοξος Ἀθέρωφ	219
		Π. Κυπριανίδου Ἡ φωνὴ τῆς Κύπρου	225
		Σ. Οἰκονομίδου Πέσε Πεζὶ	232
		Α. Ἀλθανοπούλου Σὰν βορρῆς σφιρίζει	232
		Σ. Σβορώνου Εἰς Πρεσβυτέρων	233
		Α. Σαλούτση. Στὴν Ἐλευθερίαν	234
		Σ. Οἰκονομίδου Κ. Τσικλητήρας	238
		Α. Σαλούτση Στὸ 1913	240
		Π. Κυπριανίδου Τῆς μοίρας τ' ἀποπαίδι	247
		Α. Σαλούτση Ὁλίγοι Στίχοι	249
		Σ. Οἰκονομίδου. Ἐτσι νικοῦν	251
		" Δάκρυα χύνουν	251
		Α. Σαλούτση. Στὸ στόλο μας	257
		Στὸ βασιλεῖ μὰς	259
		Π. Κυπριανίδου Στὴν Κῆπρο	265
		Σ. Οἰκονομίδου Στὸ Μαρτζακῆ	266
		Δ. Ἀλθανοπούλου. Σὰν ἡ καρδιά πονεῖ	269
		Π. Κυπριανίδου. Στὴ λευθερίαν τῆς Κρήτης	270
		Σ. Οἰκονομίδου Στὸν Ἀργυρόπουλο	273
		Μὴ λησμονῆς Ἀλέξ. Ἀλθανοπούλου	283
		Σοφίας Οἰκονομίδου Χριστὸς Ἀνέστη	291

Διάφορα

Ἑργασίαι — Ἱατρικὴ

Ἡ τοιμὴ τοῦ Παναμᾶ	16
Ὀδηγίαι διὰ τοὺς βιομηχάνους	19
Ἡ φάλανα	21
Ἡ ἀσβολὴ τοῦ Λονδίνου	51
Νεκροταφεῖον ἐν ὠκεανῷ	65
Ἡ στρατιωτικὴ ἀεροπλοῖα μας	87
Τὸ πρῶτον θῦμα τῆς ἀεροπλοῖας	89
Τὸ μυστήριον τῆς μακροβιότητος	105
Τὸ εμπόριον εἶνε ἐπιστήμη	128
Αἱ προγνώσεις	129
Τὸ τέλος τῶν λευκῶν λαῶν	146
Τὸ ἐν Βόλῳ συνέδριον	147
Ἡ μήτηρ τῆς Ἑυρώπης	186
Αἱ προρρήσεις τοῦ 1913	195
Ἡ ἐξολόθρευσις τῶν πτηνῶν	197
Ἀνέκδοτον	208
Λογοπαίγνιον	208
Ἡ φράσις τοῦ Καμπρών	225
Τὰ ζῶα ἀληθῆ βαρόμετρα	240
Τὰ ἠθικὰ μεγαλεῖα τοῦ στρατοῦ	267
Διατὶ ὁ ἀνθρώπος εἶνε δεξιόχειρ	291

Αἱ πρῶται βοήθειαι	15
Συμβουλαὶ διὰ τὴν κήλην	19
Φλεγμονή	25
Ἡ φύσις θαυματουργοῦσα	54
Τὰ θαύματα τοῦ λεμονίου	63
Περὶ χειρουργικῆς φυματιώσεως ἐν Βόλῳ	62
"	75
Εἰς τὸ Σανατόριον Πηλίου	82
Τὰ σπανία	87
Διὰ τὴν κήλην σας	148
Ἐρυθρὸς σταυρὸς Βόλου	164
Τὰ μικρόβια	229
Τὸ αἷτον αἰφνιδίων θανάτων	266
Θεραπεία ἐκζέματος παιδῶν	269
Κατὰ τῆς νυκτὸς ἐνουρήσεως	"
Ὁ ἀσπασμὸς τῶν γηπῶν	"

ᾠφελίμοι γνώσεις

	Σελ.
Ἡ διατήρησις τῶν λεμονίων	44
Χρωμάτισις τῶν ἐλεφαντοδόντων	44
Ἡ βερκελίνα	44
Τὸ ἀδιέβροχον — Τὰ φύκια — Διὰ τὰς ὄρνιθας — Σάπωνες	84
Διατήρησις ὠν	85
Ἀφαίρεισις κηλίδων σκωρίας	85
Ξεινισμένα βρέλια	85
Τὰ νερκωτικά	114
Δάμπων ἰχθῶς	114
Τὸ ἀγνὸν καθαρὸν γάλα	148
Κατασκευὴ μιζήθρας	148
Βιομηχανικὰ	165
Μελάνη ἀντιγραφῆς	166
Καθαρισμὸς σκευῶν	166
Ἡ ἡλικία τῶν ὀρνίθων	220
Ἐπιγάλαξις	218
Διὰ τοὺς ἀρρυσταίους	241
Κόλλα διὰ συγκολλήσεις	250
Ἡ ἰσφαλτος	250
Τὸ καουτσούκ	250
Κηλίδες μεταξωτῶν	250
Πρὸς διατήρησιν φυτῶν καὶ ζῶων	269

Ἐπίσημα παίγνια

Τὰ λαίμαργα πυρεθία	17
Βανίνα ἀποφλοιουμένη	44
Ἡ ἐπιπέσεια τῆς σφαίρας	85
Ὁ τροχιστής	101
Σκοποβολὴ διὰ σίφωνα	114
Πιστόλιον διὰ πεπιεσμένου ἀέρος	148
Τὸ δοχεῖον τοῦ Ταντάλου	166
Ἀπορροφητικὴ δύναμις τῶν σωμάτων	200
Τὸ ἠλεκτροσκόπιον	218
Τὸ ὑπακοῦδον ὠν	250
Τὸ τηχηγνὸν πτηνῶν	268

Βιογραφίαι

Φρειδερίκος Η.	16
Μ. Κοτοπούλη	18
Κυβέλη Θεοδώριδου	34
Σαπφὸ Θεοφάνη	52
Οὐλίαν Στῆδ	53
Λεωνίδας Σ. Ζώης	55
Κολοκοτρώνης Γιατροῦκος	55
Καίτη Παπακωνσταντίνου	87
Α. Καραμανλάκης	87
Α. Καραμανλάκης	89
Ν. Μωραΐτης. — Μαρίκα Τριανταφυλλοῦ	106
Παρασκευοῦλα Ἀθ. Βλοῦμ	208
Ἐμμ. Ἀργυρόπουλος	272
Κ. Μάνος	272

Εἰκόνες Ἐπίσημονικαὶ

Ἡλεκτρ. ἐκκένωσις νεφῶν	3
Ἡ ἰσχυροτέρα ἠλεκτροστ. μηχανή	4
Κεραυνοὶ καὶ ἀστραπαὶ	5
Ἡ ἐκλειψὶς τοῦ ἡλίου	6
Τὸ ὄψη τῆς ξηραῶς	23
Τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης	24
Ἀντικατοπτρισμὸς τοῦ πύργου Ἀίφελ	29
Κεραυνοὶ ἐπὶ τοῦ	"
Συνεχῆς ἐκκενώσεις νεφῶν	39
Ἐνωδρος φυλλοπτεροῦξ	45
Μυρμηκοφάγοι	60
Ἀνάπτουσις θυελλώδους νέμους	69

Σελ.

Σφοδρὰ καταιγίς	71
Ἀνάπτουσις καταιγίδος	72
Ὁ Ἀσιατικὸς Ἐλέφας	77
Ὁ ἀφρικανικὸς ἔλεφας	79
Ἀνατολὴ ἡλίου ἐν πολιτικαῖς χώραις	92
Ἀλεξικέραυνον Μέλσενς	93
Ἐλέφαντες	98
Τίγρις ἐνεδρεῶν	111
Περσιτερόφιλοι ἑταιρείαι	139
Τὰ πτηνὰ μεταναστεύουσι	140
Κῶων προσανατολιζόμενος	141
Μέλισσαι προσανατολιζόμεναι	142
Ἀραβὸς προσευχόμενος	159
Ἀρχαῖοι ναυτικοὶ	160
Προσανατολισμὸς πλοίου	161
Ἐσωτερικὸν ἐργαστασίον	191
Ἡ ἔστια τοῦ Ἀέθης	192
Ἡ κίνησις τῆς γῆς	193
Ὁ ἀνεμὸς κινεῖ τὰ πλοία	211
Οἱ ποταμοὶ μέσον συγκοινωνίας	212
Πτώσεις ὑδάτων	227
Ἀνάλυσις φωτὸς	227
Ὁ μεσάζων ὀδηγεῖ τὸ σκάφος	231
Ἀποτοπίσματα φυτῶν	245
Ἀνθρακωρυχία	244

Καλλιτεχνικαὶ

Τριανταφυλένια	11
Θεριναὶ διασκεδάσεις	61
Ἐλέφαντες	98
Ἀπάλτισμένη	99
Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος	114
Συρανοῦ δὲ Μπερζεράκ (Σκητὴ ἐξώστου)	154
Mater Dolorosa	167
Ἡ πριγκηπίσση Μαρία μετὸν υἱὸν τῆς	201
Ὁ τρισένδοξος Ἀθέρωφ	219
Ἡ Ἀθῶν κέρη	235
Ἡ Βασιλίσσα Σοφία	252
Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος	253

Τοπεῖα — Πόλεις

Ὁ ἐν Πάρῳ ναὸς Ἐκατονταπολιτανῆς	109
Ὁ περίφημος Κουλεὶς ἐν Κηπόλει	143
Τὸ τζαμί τῆς Πρεβέζης	203
Ἡ γέφυρα τῆς Ἀρτης	221
Ἡ ὄρατα λεωφόρος Θεσπίνης	223
Ἡ Βέρροια	255
Ἡ ἀγορὰ τῶν Ἰωαννίνων	271
Χῖος. Ἡ νέα Μονή	281
Χῖος Ἡ πόλις καὶ τὸ ὄρος Ἀἴπος	281

Πολέμου

Στρατιωτικὰ γυμνάσια	74
Τὸ ἀεροπλάνον Δαίδαλος	87
Ἀεροπλάνον ἐν καιρῷ πολέμου	130
Τούρκοι αἰχμάλωτοι	134
Πεδιὸν Ἑλλ. πυροβολικὸν	145
Τὰ πυροβόλα τοῦ Ἀθέρωφ	151
Πορεία ὄρεινῶν πυροβολικῶν	153
Τὸ πεζικὸν εἰς τὰ παραπήγματα	164
Οἱ πρῶτοι Τούρκοι αἰχμάλωτοι	169
Συγκέντρωσις μετὰ τὴν μάχην	170
Ἐθελονταὶ ἐξ Ἀμερικῆς	170
Τὸ Ἴον πεζικὸν Σύνταγμα	171
Ἡ Βασιλίσσα ἐν Θεσπίνῃ	177
Ἡ πριγκηπίσση Μαρία	179
Τὰ πρῶτα καταληφθέντα Τουρκικὰ πυροβόλα	187

